45. ÉVFOLYAM 25. SZÁM · Ára: 5,80 Ft · 1989. JÚNIUS 21.

LUDAS MATYI

MAI POLITIKUSPORTRÉ

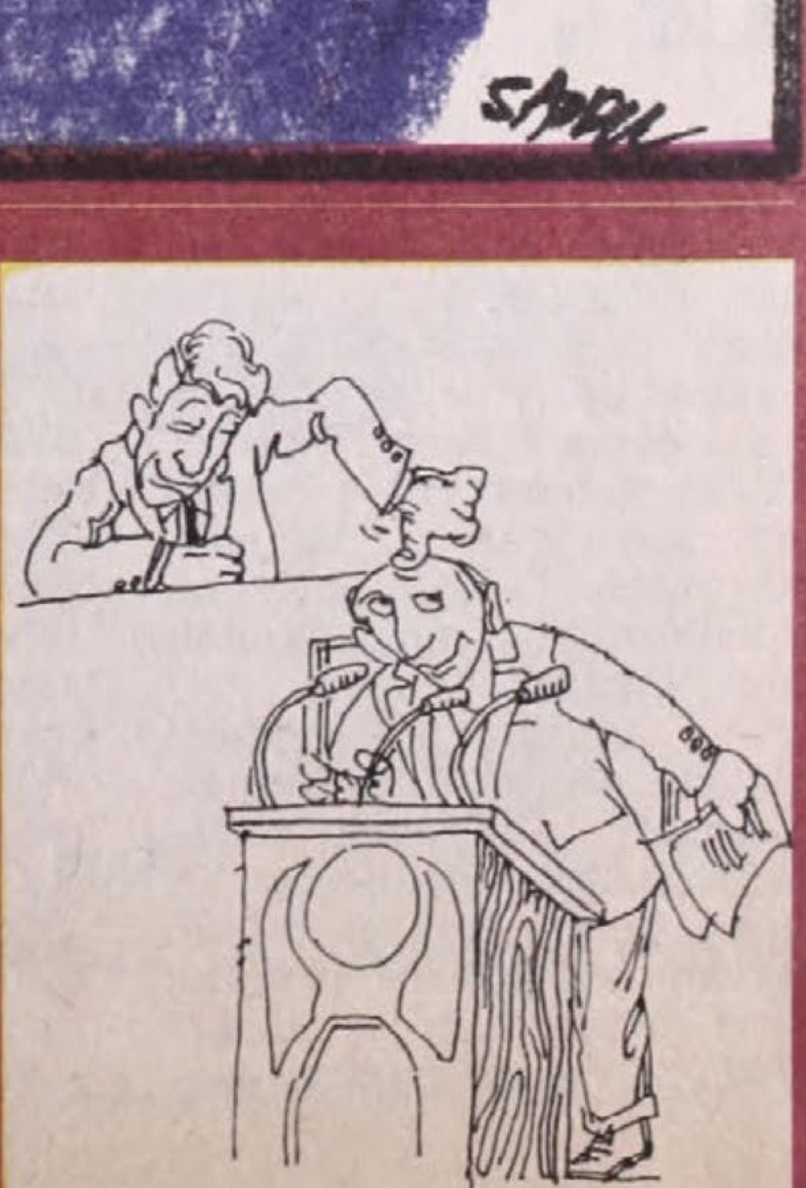
Sajdik Ferenc rajza

9. oldal

A seregben: elvtárs helyett bajtárs

VALAMI BAJ VAN, ELVTÁRSAK?

8. oldal

Már most...

BRENNER

IDŐ-ZAVAR

Tudják még követni az eseményeket? Nem szégyen, ha nem! Még a miniszterelnök se mindig naprakész.

Június eleji parlamenti beszédében több olyan vállalatot említett, amely felszámolandó vagy szanálandó, mivel fizetésképtelen. Ezekután tiltakozó cédulákat, leveleket kapott és másnapi felszólalásában elismerte, hogy egy héttel elmaradt az élettől, mert az akkori banki adatokra támaszkodott. De közben két vállalat részvénytársaságként kezdett új életet, egy másik kifizette adósságainak túlnyomó részét.

Ma már tényleg csak az biztos, hogy valamilyen kabátügybe keveredtünk. Mi loptuk? Tőlünk lopták? Egyik sem igaz, vagy mind a kettő?

Percek alatt változik az ábra: 12 óra 24 perckor jelenti a távirati iroda, hogy most alakul meg a VIT magyar nemzeti bizottsága és 47 perc múlva ez a távirat már tévirat, mert a 13 óra 11 perces jelentés szerint akkor mégsem alakult meg a bizottság, többen el se jöttek...

Ezekután tessék elképzelni a hetilapok helyzetét e helyzetben. Mire kinyomtatjuk a viccet az autópályadíjról, máris eltörölték azt. Egy képeslap interjút készített a szociáldemokratákról, mire kiszedték, hiányzott belőle az új fejlemény, hogy Bihari Mihály lett az ügyvezető főtitkár. Már nem sikerült betoldani, de sebaj, a lap megjelenésekor Bihari már nem volt főtitkár.

Szegény hallgató, néző nem is sejti, hogy ugyanakkor vannak vállalatok, intézmények, amelyek be akarják neki ütemezni, hogy mikor tudjon meg valamit. A tavalyi hűtőszekrény és tűzhely áremelés hírét július 31-én 20 óráig „embargózták": az érdekelt vállalatok csak 20 óra után kívántak csillogni ezzel a nép előtt. Történetesen vasárnap volt. Lehet, hogy meg akarták akadályozni, hogy a vasárnap délutáni órákban megrohamozzák az üzleteket. A közönség nagy része viszont — mint más áremelések esetén is — már napok óta tudott erről.

Mégis, boldogok, az információ-szegények, akik nem is akarnak tudni mindenről. Akik nem tartoznak a kapkodók nemzedékéhez. Ez egy amerikai kifejezés azokról, akik egyszerre több készüléket néznek, hallgatnak. Nem tévesztendők össze a kapcsolgatókkal, akik számára biztató hír jött Londonból: már fabrikálják azt a kiegészítő készüléket, amellyel az előfizető azt is kiválaszthatja, hogy miről, vagy kiről nem akar hallani. És akkor az ő képernyőjén — idézem — „sohasem jelenik meg Thatcher vagy Kohl, csak egy fekete folt". Mikor fogunk mi ebből importálni?

Hátha nálunk sem kívánja mindenki látni Thatchert, vagy Kohlt...

Földi Iván

– Addig titkoltuk a mutter előtt az áremeléseket, míg egyszer leszökött a közértbe és menten ott is maradt...

HAGYATÉKI ELJÁRÁS

– És most a papáék ránk hagyott adósságai után még öröködési adót is fizethetünk...

ÓH, AZOK A FELEJTHETETLEN ÖTVENESEK...

A memoárirodalom virágkorát éljük. Minden ilyenfajta mű biztos siker, még akkor is, ha inkább memoár, mint irodalom. Söt, még akkor is, ha egyik sem igazán. Bárki, bármit ír a múltról, igaza van. S ha rögtön utána valaki más az ellenkezőjét írja, annak még inkább.

A tavaszi könyvpiac slágere ily módon Cvingli Kázmér, „Óh, azok a felejthetetlen ötvenesek..." című kötete lett. A műből ugyan egyetlen példány sem talált utat a vásárlókhoz, de ez persze gazdasági okokkal magyarázható. Ha a hallgatag többség hócipője annyira tele lett volna pénzzel, mint az ötvenes évekkel, a Cvingli-kötet alighanem a tízmilliós rekordot is felülmúlja. De hát egy új könyv sikerét a mi piacgazdaságunkban sosem az jelzi, hogy veszik-e, vagy sem. A lényeg, hogy a kritika félárbócra eressze előtte az áhítat bármilyen színű lobogóját.

Cvingli Kázmér kötetének egyik passzusa ugyancsak belopózott az ítészek szívébe.

A részlet így hangzott: „Aztán fogtuk a két üveg baracklekvárt és nagy vigyorogva beslisszoltunk vele a természetrajzi szertárba. Ott még röhögcséltünk pár percet, aztán a nagyfejű Brézmájer vezényszavára, elkezdtük a kitömött gólyára kenni a baracklekvárt. Szerencsétlen kitömött gólya kisvártatva olyan lett, mint semmi a világon. Ha egy ivarérett hölgy meglátja, alighanem visítva tiltakozik a gyermekáldás minden változata ellen. Amilyen a mi mázlink, nem egy ivarérett hölgy látta meg, hanem Amőba, a biológia tanárunk, aki megint a legrosszabbkor támított a szertárba. Meglátta a bányarém külsőt öltő gólyát és ettől fogva valami egészen bámulatos produkciót mutatott be. Előbb két öklével a mellét verte, majd kiharapott egy csücsköt a padlószőnyegből, aztán felszaladt a falra és ezt kiáltotta:

— Holnap mindannyian beküldítek az apátokat, himpellérek!"

A kritika lábhoz tett golyóstollal ünnepelte a kötet megjelenését. Galina Nepomuk filológiai esszéje soha nem sejtett magasságokba szárnyalt a Cvingli-mű ürügyén.

„A szerző — írta — merőben új és hallatlanul megkapó szimbólumrendszerbe foglalja a korszak irányzatait, érzelmi és politikai trendjét. A szertárba tóduló optimista fiatalok akciójában nehéz nem felismerni az emlékezetes napok emlékezetes eseményeit. A gólya nagy, ősi jelkép, a szabadságvágy manifesztációja. Gondoljunk csak Gyulai Pál (vagy Tompa Mihály? — a fene sem tudja már) Rab gólya című

CSÖMÖR

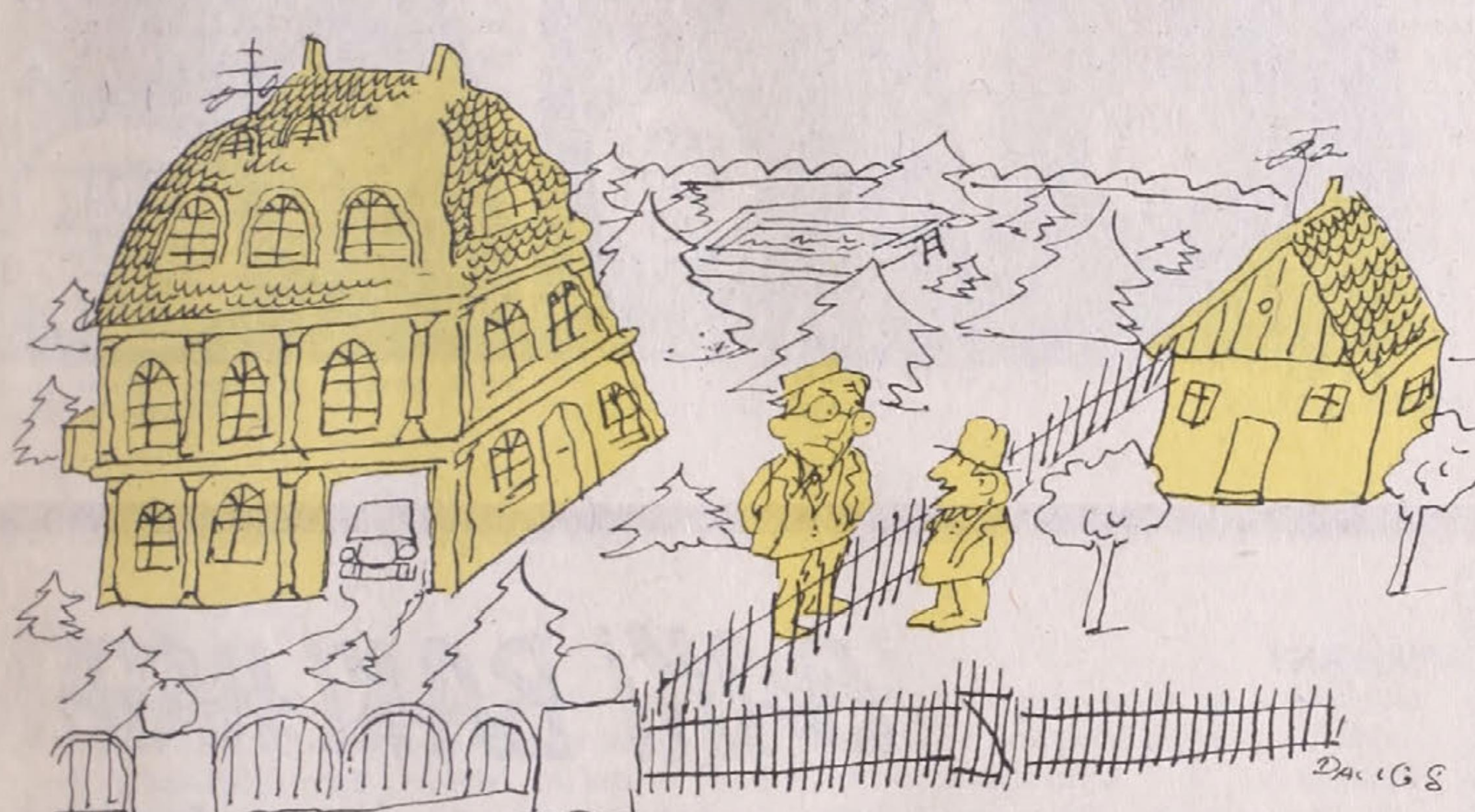
– Úgy szeretnék már olvasni egy abszolút politikamentes pártról...

– Ne mondja, kitalálom! 1986. Kenyai szafári!

LEHOCZKI

Más most...

– Valami újraelosztásról rebesgetnek, szomszéd úr!

SIMOR ANDRÁS

minő haza!

A jó honfiak
Bécsbe menének
Petőfi napján,
mert a bécsiek
kávét osztogatának,
ingyenkávét,
kedvelt magyarjainknak.
Majd megsirattuk
a kicsiny Zitát,
utolsó királynénkat.
A koszorúk között
ott vala
a jó honfiaké is.
Mikor tűzzük ki újból
házainkra
a sárga-fekete zászlót?
Lehetnénk végre
gyarmat is!
S ha fölleljük Petőfit
messze Szibériában,
tetemét hazahozzuk,
hadd lássa porhüvelyként
minő haza ez,
minő haza!

allegóriájára. A tágas levegőég üveges vitrinbe tömlöcölt lakójának baracklekvárral való megkenése egy roppant, évezredes kultusz újraálmodása. A fiatalok szeretik a baracklekvárt, szeretik a gólyát. Megrázó, sőt felkavaró élmény tehát arra gondolni, mennyire szerethetik a kettőt együtt. A felháborodott tanár figurája kétségkívül a túlhaladott, ám hatalmához makacsul ragaszkodó monolitikus hatalom szimbóluma. Bosszúálló attitűdje („Holnap mindannyian beküldítek az apátokat!") mármár biblikus indulatokat süvöltöztet. „Én pedig hetedíziglen büntetem meg a fiúk vétkét atyáikban". Hátborzongató.

Cvingli Kázmér másnap sajtóértekezletet tartott. A terembe gyülekezett műértők ámulva néztek a betoppanó szerzőre.

— Bocsásson meg — szólalt meg végre hosszabb szünet után az egyikük —, hány éves maga?

Cvingli Kázmér szélesen mosolygott.

— Tizenhét. Miért?

— Akkor hogyan írhatott könyvet az ötvenes évekről?

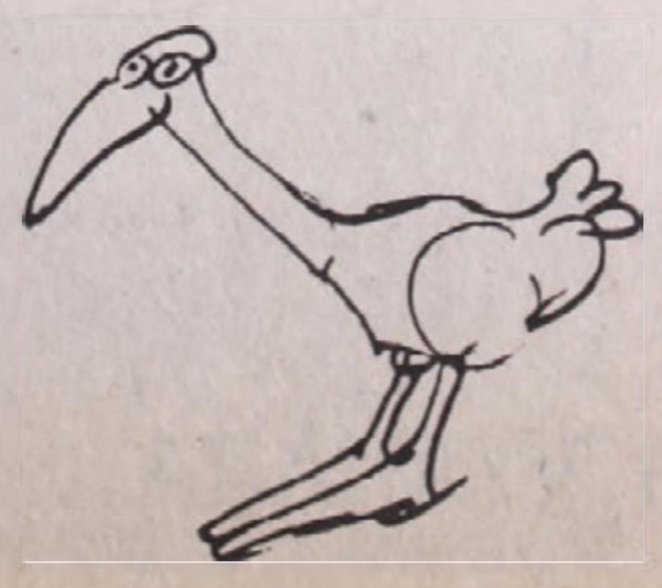
Most az ifjú szerzőn volt a csodálkozás sora.

— Miről, kérem?

— Az ötvenes évekről. Hiszen a kötet címe: „Óh, azok a felejthetetlen ötvenesek..."

— Vagy úgy? — mondta a szerző. — Hát kérem, tévedés esete forog fenn. A könyv arról szól, hogy tavaly a születésnapomra kaptam két ötvenest az apámtól. Abból vettük a baracklekvárt is...

Peterdi Pál

FOGLALKOZÁS

— Ön mivel foglalkozik?

— Sértődött vagyok. Reggel nyolctól délután négyig, félóra ebédidővel.

ÉRZÉKENYSÉG

Z. nem tudja elviselni, ha nem ő bánt valakit.

ÉRVELÉS

— Engem a család, a feleségem, a gyerekek, minden Budapesthez köt. Ezért vállalok szívesen munkát vidéken.

FOGYÓKÚRA

— A jó levegőn mindig megjön az étvágyam. Szerencsére egész Pesten szennyezett a levegő.

VÁLTOZÁS A POSTÁSNÁL

— Eddig én vittem a nyugdíjakat, most nekem hozzák.

ÉRZÉKENYSÉG

X.-nek a művészi érzékenysége elementáris, pláne ha hozzá számítjuk, hogy nem is művész.

AUTÓBUSZON

Azért 40 zsebtolvaj 12 utasra, nem sok az egy kicsit?!

ERŐS AKARAT

— Erős akarattal leszoktam a dohányzó feleségemről.

CSENDRENDELET

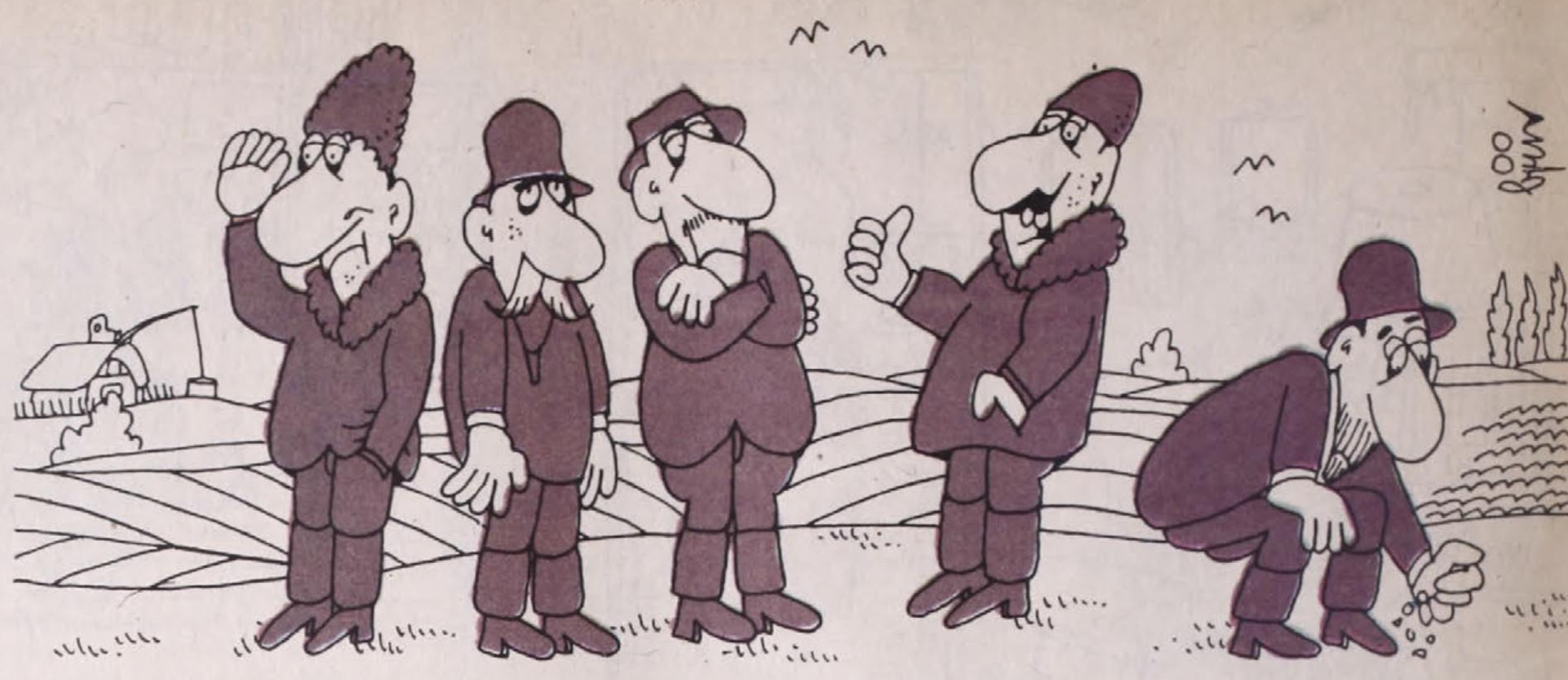
— Borzasztó! Két évre lecsuktak a csendrendelet megsértéséért.

— Hogyhogy?

— Hangosan fúrtam a páncélszekrényt.

Galambos Szilveszter

HATÁRSZEMLE

– Emberek! Döntenünk kell, mit vessünk abba a földbe, amit fontos elvtársak számára akartunk felparcellázni...

ÉRDEMEK

PAPÍRHIÁNY

BAKI BAKI HÁTÁN

Népszabadság: „Hazamegy Debrecenből az úgynevezett »sámsoni hadosztály«, vagyis az a szovjet harckocsizó kiképzőezred, amely az említett, kétségkívül túlzó becenevet a mezőgazdaságnak, a konzervgyárnak és a tűzoltóságnak adott jelentős segítségével érdemelte ki a lakosságtól." Alább ezt olvassuk: „A búcsúzó tisztelgést május 19-én délelőtt tartják a *Sámsoni úti* laktanyában."

No akkor hát kiről-miről is nevezték el azt az ezredet?

*

Igen jó színpadi produkciót láttam a tévében. Igaz, a felhőtlen művelvezetet némileg csökkentették az előadásban előforduló anakronizmusok. A Matuska-féle biatorbágyi merényletről *1928-ban*, tehát évekkel elkövetése előtt énekelnek a színen; az 1944-ben slágerré lett *Csak egy nap a világ*-ot *1941-ben* dalolják, holott attól kezdve még néhány *év* volt a világ (mármint a régi); 1945-ben pedig prófétikusan nótáznak a csupán esztendőre, *1946-ban* forgalomba kerülő „százezer *millpengő*"-ről.

Nesze neked, Hanussen!

*

Temetésről tudósít a Mai Nap: „Nincs már több *gratuláló*, tétova léptekkel elindulnak a gyászruhás hozzátartozók is."

Mit meg nem érünk! Mert azt már hallottam, hogy valaki egy esküvő alkalmából tréfásan részvétét fejezi ki az újdonsült férjnek; de arról, hogy jóérzésű ember temetésen *részvétnyilvánítás* helyett gratuláljon, eddig még nem szólt a fáma.

*

A Magyar Néppárt egyik vezetője nyilatkozik a Magyar Nemzetnek: „mai leterheltsége mellett a parasztember nem tud-

Új elnök az MLSZ élén

„FÖLÜLT LACZKÓ A BICSKEI NYAKÁRA..."

KÉREM, ÉN NEM VAGYOK BETEG!

Itt vagyok a kórházban, csak azt nem tudom, miért. A család unszolására az ember gyanútlanul elmegy az orvoshoz, épen, egészségesen, csupáncsak, mert itt-ott időnként egy nyomást érez a gyomrában és akkor a doktor ahetyelt, hogy azt mondaná, maga egy szép, nagy marha, derék ember, olyan mint az élet, menjen súlyt emelni, vagy vízipólózni, vagy fát vágni, mondom, ehelyett, elküldi kórházba — a kórházba, ami pedig zsúfolva *igazi* betegekkel, rászorulókkal, akik már ki tudja mióta várnak a sorukra, és akkor egy ilyen erőtől duzzadó atlétát, mint jómagam, szégyenszemre beerőltetnek közéjük.

Most itt vagyok a kórházban, megállok egy pillanatra a tükör előtt, nem ismerek magamra, hogy kerül ide ez a pizsamás, mihaszna álbeteg, miközben kint süt a nap, kék az ég és nyomasztó a munkaerőhiány, a sajtó a táppénzcsalók ellen mennydörög és akkor azt a derék, becsületes, egészséges állampolgárt, aki dolgozni akar, azt meg nem engedik dolgozni, hanem ilyen-olyan cédulákkal küldözgetik röntgenre, meg laborba, meg ekágéra, meg ultrahangra. No jó, ha minden áron ez kell nekik, ha ilyen sok idejük, meg pénzük van, csinálhatja doktor úr, de szerintem felesleges. Látom én, tömérdek itt a beteg, azokkal kéne inkább foglalkozni, de ha maguknak az a hobbijuk, hogy velem akarnak szórakozni, nem bánom. Nyilván javítani akarják velem a statisztikát, hogy három nap alatt meggyógyítottak egy beteget, aki mellesleg sose volt beteg.

No tessék, most abban leli kedvét, hogy nyomogatja a hasamat, röhögök magamban, csak nyomogassa, neki is kell csinálni valamit a fizetéséért. Nem fáj? Nem fáj! Itt se fáj? Itt se fáj! Most se érez semmit? Nem érzek semmit! És most? Felordítok. A doktor diadalmasan bólogat, mint az olajmérnök, aki előre megmondta, hol fog olajat találni és a jóslat bejött. Most persze örül, de doktor úr, ha én ilyen erővel beleböknék a maga hasikójába, maga is felordítana, ettől én még nem vagyok beteg.

Már egy másik szoba előtt ülök, körülöttem csupa beteg, egyedül én vagyok egészséges. Szívemből sajnálom őket, rossz dolog lehet betegnek lenni, ők merőn néznek engem, nyilván látják rajtam szegények, hogy engem más fából faragtak, nem való vagyok közéjük, fehérek közt egy európai. Hogy tetszik érezni magát? kérdezi a szomszédom. Hogy érezném magam, mondom én, tévedésből vagyok itt, csak végigcsinálom ezt a marhaságot, aztán sipirc haza. Bólogat, kérdi, hol fáj, mutatom, hogy sehol, illetve itt meg itt, de csak néha és picit, megint bólogat, mond egy csúnya latin szót, és kérdi, hogy mikor lesz a műtét. Ha nem volna beteg a nyomorult, bizisten lekeverném neki egyet, de hát hálni jár belé a lélek és érthetően irigykedik, az bivalyerős, idekeveredett makkegészségesekre, mint jómagam. Bent az orvos megvizsgál, aztán nézi a leletet, cöcög, ingatja a fejét, nyilván, mert nem érti, hogy kerülök ide. Áthívja a kollégáját, mostmár ketten cöcögnek, ketten csodálkoznak, nyilván azon, hogy kerül ide egy ilyen életerős jelenség. Aztán közlik, hogy komoly bajok vannak. Most tessék, ehhez mit szóljak? Ez egy orvos? Ez Hippokráteszre esküdött? Ez a sarlatán, aki egy beteget, egy épkézláb embertől nem tud megkülönböztetni?... Hát nem értik, hogy én nem vagyok beteg? Mi ez? Egy koncepciós vizsgálat?

Valami kocsin fekszem, gurítanak valahová, csak azt nem tudom minek.

Állítólag műtétre visznek. Ez jó, mi? Engem műtétre? Miközben jobbra-balra a saját lábukon sétálnak az igazi betegek és még ők vágnak sajnálkozó képet, mintha nekik kutyabajuk se volna, hanem én volnék a beteg, aki tévedésből egy orvosi műhiba miatt, egy hivatali packázás révén került ide, és műteni is csak azért fognak, hogy aztán tort ülhessenek, hogy rendbehozták. Ahá, így könnyű doktor urak, így nem vicc beteget gyógyítani, hogy a beteg nem is beteg, de majd, ha túl leszek rajta, teszek róla, majd és megírom a miniszternek, meg a népi ellenőrzésnek, meg az egészségügyi világszervezetnek, az ENSZ-nek, hogy az egész egy svindli, volt itt életerős, egészséges hasakat bicskáznak, mint a kocsmában...

Tolnak befelé a műtőbe, ezen muszáj röhögnöm! Engem a műtőbe?! Csörömpölés, halk vezényszavak, most kéne ordítanom, hogy álljon meg a menet, lesállás, fúj bíró, én nem vagyok bet... nem vagy... nem... va...

*

Nyolc nap múlva új beteg kerül mellém. Azzal kezdi, hogy ő nem beteg, nem is tudja, hogy került ide. Mondok egy csúnya latin szót, amire ő mond egy csúnya magyar szót. Istenem, de együgyűek ezek a kezdők! Nem mernek szembenézni a betegséggel.

Novobáczky Sándor

Gyászoljuk Novobáczky Sándort, a kitűnő tollú publicistát, lapunk állandó, bölcs humorú és nagyon kedves külső munkatársát. Búcsúként közöljük ezt az írását, amely két esztendeje jelent meg a Ludas Matyiban. Hiába, egy humorista sosem tudhatja, mikor válik tragikusan aktuálissá...

---

ja a küzdésnek azokat a napi teendőit vállalni, amit egy pluralista rendszer igényel. Ezért programunk megvalósításában a társadalom gerincét, tartópillérét jelentő *harmincasok-negyvenesek nemzedékére* kívánunk támaszkodni."

Ha jól értem, nálunk csak a harmincon aluliak és a negyvenen fölüliek végeznek mezőgazdasági munkát, a többiek viszont, úgy is, mint tartópillérek, bőségesen ráérnek politizálni. Eszerint a harmincadik életévét betöltött parasztember beállhat pillérnek, ha pedig elmúlt negyven, abbahagyhatja a küzdést és visszamehet parasztnak?

*

Alcím a Népszabadságból: „Rákosi nem *szívlelte.*" (Mármint Demény Pált.)

Lehet, hogy nem *szívelte*, sőt az is valószínű, hogy sok mindent nem *szívlelt* meg azokból a tanácsokból, amelyeket Demény adhatott volna neki, de azt tán még ő sem szívelte volna, hogy egy hírlapíró összetévessze a szívleléssel. Legfőljebb a színlelést nézte el szívesen.

*

Magyar Nemzet: „Minden visszaélés [...] olyan országos lelki sérülést okozott, amelynek saját nemzeti *metaforája* van."

Milyen lehet egy nemzet saját költői képátvitele? Lehet, hogy itt meg a hasonlatot téveszti össze valaki a meghasonlással?

*

Jeles filozófusunk *Stúdió 89*-béli nyilatkozatából: „az értelmiség, *aki...*", továbbá: „az értelmiségiek, *amelyek...*"

Igaz, hogy a nyilatkozó minduntalan hibásan használja a vonatkozó névmást, de el kell ismerni, hogy ezt legalább tudóshoz méltó következetességgel teszi.

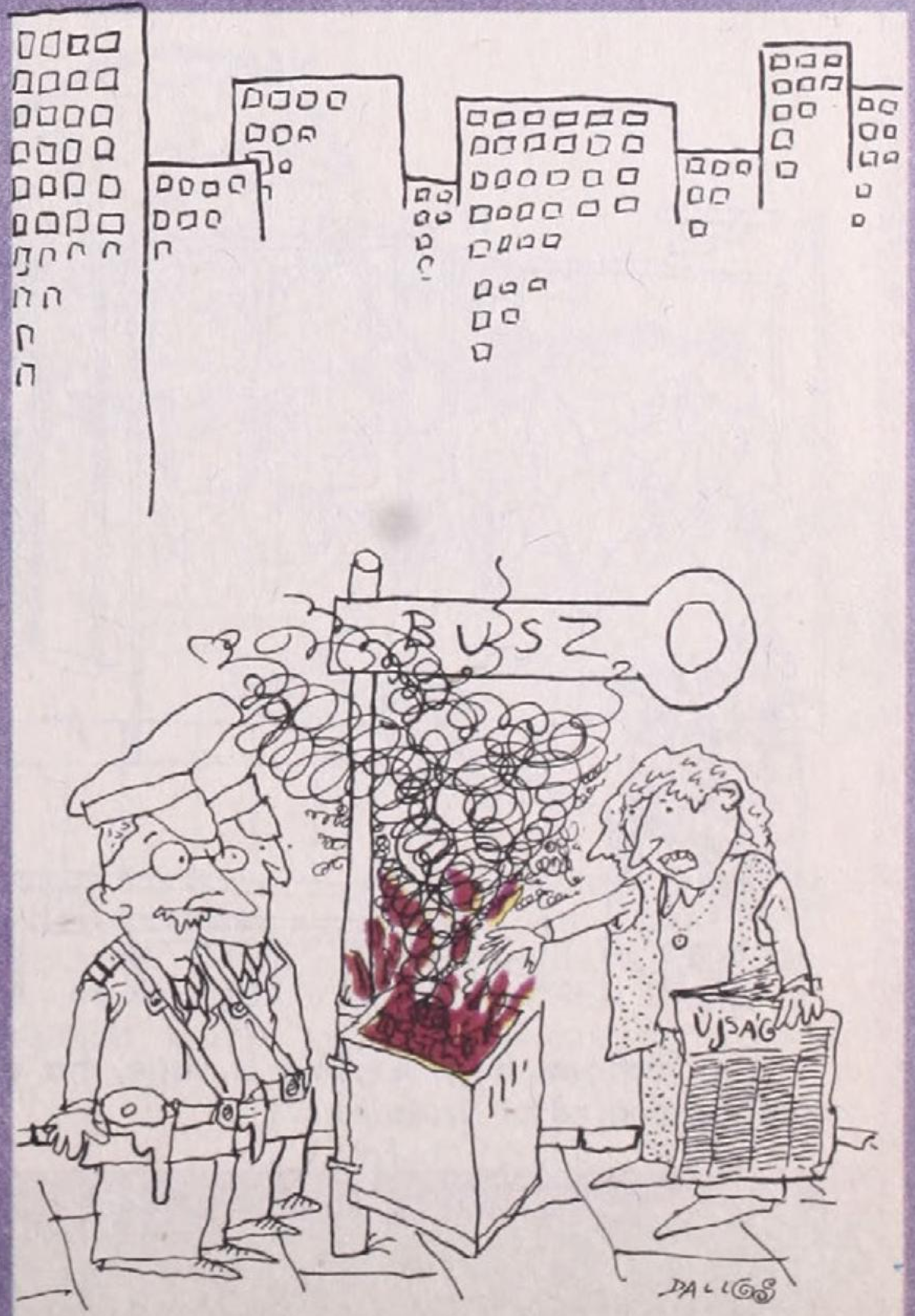
*

A Magyar Nemzet egyik tudósításából: „Vádat emeltek [...] Balogh Ferenc ellen *a devizagazdálkodás megsértése* miatt. Csaknem 200 ezer *forint* értékben külföldiektől vásárolt farmert, trikót és divatcikkeket, s az árut 100 százalékos feláron adta el."

Istenkém, hát lehet? Hát igaz? Már a forint is deviza?

Timár György

Ha megszólal
a hallgatag többség
ELSŐ SZAVA: JAJ!

– Mit csináljak, ha nem építették meg a szemétégetőt?

Szombaton este, nem sokkal éjfél előtt láthattuk a tévé Rockstúdiójában Pajor Tamást, az ÁMEN nevű keresztény rockzenekar gitáros-énekesét. A fiatalember megnyerő volt és szimpatikus, legfőképpen azért, mert egyetlen percig sem akarta elhitetni velünk, hogy reformer, aki már akkor is a többpártrendszer szükségességét hirdette, amikor az még eretnekségnek számított és kiátkozás járt érte.

Pedig — sok politikushoz képest fordított előjellel — Pajor Tamás is jócskán megváltozott. Az alternatív rock kedvelői néhány évvel ezelőtt még a Neurotic nevű punk együttesben hallhatták, láthatták, de azután, mint azt most a tévében is elmondta, megjelent neki Isten és megtért. Az egykori lázadó, vad fiatalember kellemes beszélgetőpartnerré alakult, aki jelenlegi formájában meg a televízió számára is szalonképesnek bizonyult.

Ez a Rockstúdió egyébként olyan késői órán került adásba, hogy a még nem szundikáló nézők joggal nevezhették Rockzártának, utalva ezzel a mai Magyarország legtöbbet vitatott kérdésére, arra, hogy mikor legyen a Napzárta? Sokan, elsősorban a kétkezi dolgozók ugyanis úgy érzik, nemcsak a politikából, de a Napzártából is kihagyják őket, hiszen — ez utóbbit — olyan lehetetlen időpontra teszik, amikor legföljebb néhányezer henye, másnap délig alvó értelmiségi képes fennmaradni.

A fennmaradás egyébként jelenleg országunk számára is létkérdés, ezért sem lehet nem tudomást venni arról, mekkora tömegeket foglalkoztat mostanában a kérdés, hogy mikor legyen a Napzárta? Egyesek szerint délelőtt kellene adni, bár ebben az esetben a délelőtti műszakosok maradnának ki belőle, valamint azok, akik éppen akkor intézik a napi bevásárlást, esetleg IKV ügyintézéssel vannak elfoglalva. Maradna a délután, de az sem jó, mert sokan délutánosok, vagy ha nem, másodállásba mennek, esetleg a gyerekért az óvodába, szerencsés esetben titkos randevúra stb.

Ha tehát napzártás szempontból nézzük életünket, be kell látnunk, hogy itt bizony semmi sem jó, sőt: minden rossz! Az is, amit túlságosan későn és az is, amit a kelleténél hamarabb csinálunk. Pedig a ma embere számára reális szükséglet a Napzárta, már csak azért is, mert a néző, aki egyre fásultabban és reménytelenebbül próbálja megfejteni, hogy mi mit jelent, lassan már csak ebben a műsorban lel bizonyosságot. Aki ugyanis egy kicsit is járatos a közéletben, hamar átláthatja a helyzetet: ha a Napzártában a stúdióba meghívott vendég szemüveges, szakállas, farmert és kockás inget visel, akkor majdnem biztos, hogy alternatív, vagy más szóval, független szervezet képviselője. Aki öltönyben, nyakkendőben és tar fejjel néz a szemünkbe, le sem tagadhatná, hogy nemrégiben még hithű elvtárs volt. (Ugyanez fiatalban: KISZ-es, azaz DEMISZ-es.) Persze, ma már ez utóbbi típus sem olyan elvtárs, mint aki egy-két éve volt, a damaszkuszi úton ugyanis megjelent neki a Főelvtárs és így szólt: fiam, mostantól kezdve ne legyél a haladás kerékkötője, menj el az emberek közé és látssz reformernek!

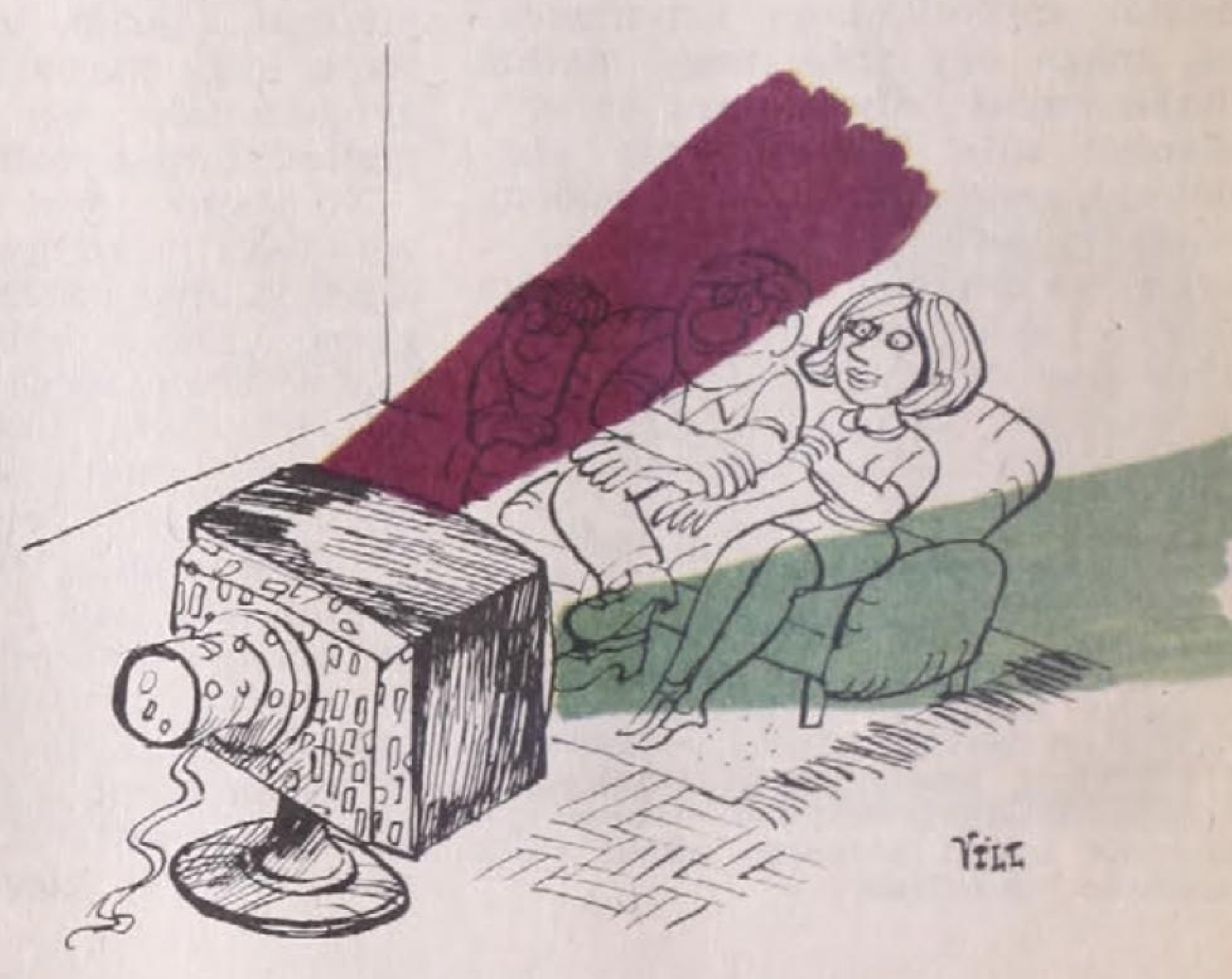
A legjobb talán még az lenne, ha a tévé egyik csatornája egész nap a Napzártát sugározná. Ez a megoldás mindenkit kielégítene, bár — akárcsak a túlzott politizálásnak — ennek is megvannak a veszélyei. Ha az emberek úgy érzik, hogy egész nap csak napzárta van, vagyis mindig ugyanazt a műsort adják más címen, egy idő után teli lesz a hócipőjük és hozzávágják a tévéhez.

Föld S. Péter

ÚJGAZDAG

– Az adóhivatalba! Beadom az 1200 forintos adóbevallásomat!

NEMZETI TELEVÍZIÓ

NAPLÓ

– Tudtam, hogy ez lesz a vége, ha egyszer a férje rászabadul a zárolt irataira . . .

ELŐRELÁTÓ HÁZIASSZONY

– Az idén kubai cukrot teszek el.

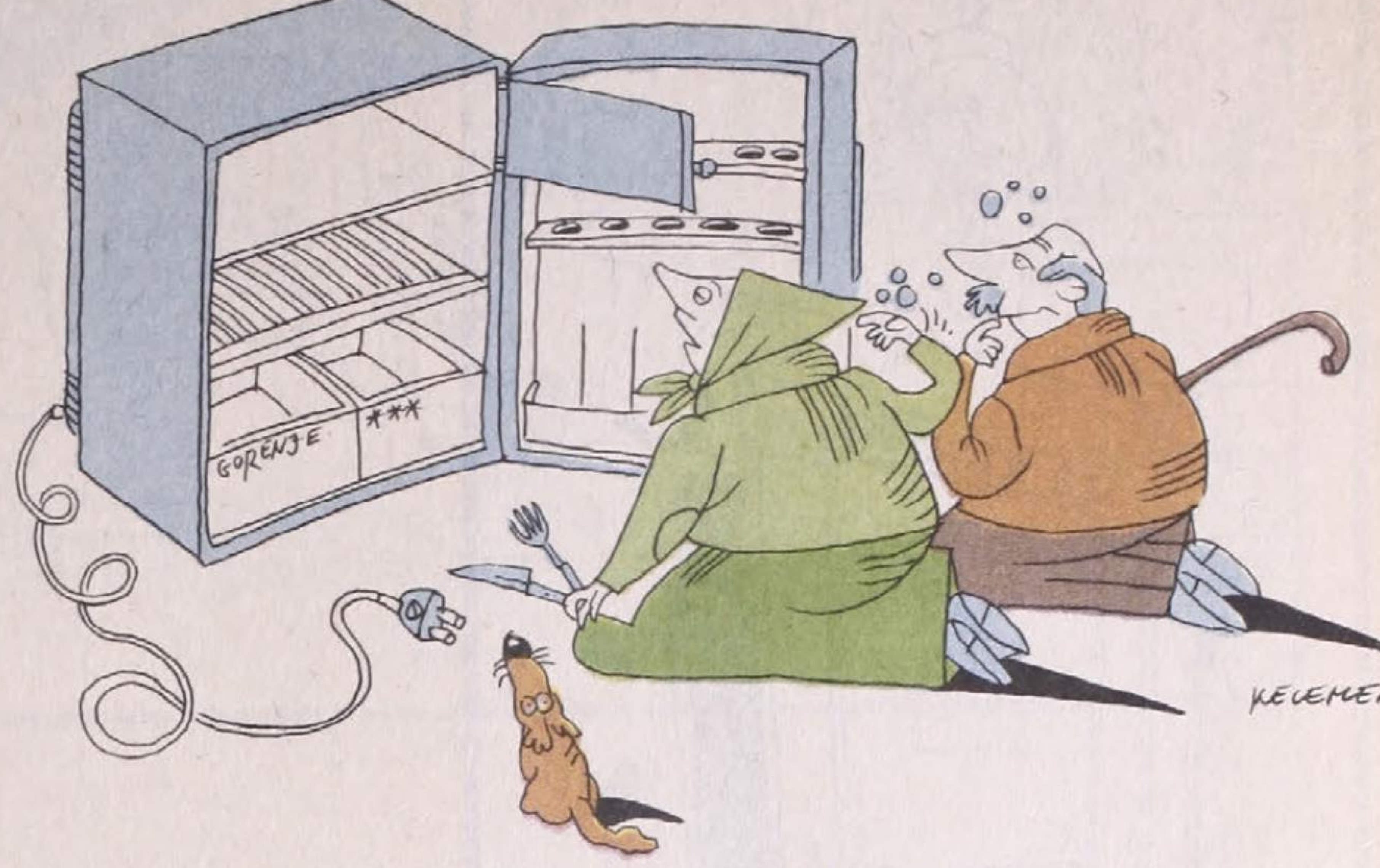
A berlini falnál civilekre már nem lőnek

AZ EGYENRUHÁS POSTÁSOKAT LELÖVIK, UGYE?

– Takarékoskodjunk a villannyal, majd te elmeséled nekem a Háború és békét...

BÉCS UTÁN

LAJOSKA

– Tudom már, honnan lesz zsebpénzem! Aki a nyáron kimondja az iskola szót, fizet 50 forintot.

KÉRDÉSEK A SZOBORÜGYI SZÓVIVŐHÖZ

Ezt a szobrot azért szállítják el, hogy tisztára mossák?

Ez a szobor féltett szobor?

Ez a szobor az a szobor, amely fáj minden tagnak?

T. P. J.

Magyarkodtunk Kárpátalján

Hazafias túrán voltunk Kárpátalján, Munkácstól Vereckéig. Első útunk a Rákóczi család nevezetes munkácsi várába vezetett — volna. Ám zárva volt renoválás miatt. A falakon még labanc ostromgolyók nyomai. (Akkor meg mit panaszkodunk? Budapest ostroma óta még csak negyvenöt év telt el!)

* * *

Húsbolt a beregszászi piacon. A bejárat fölött magyar nyelvű tábla: „Nyugdíjas, mészáros kisiparos".

Értem. Bárki lehet vállalkozó, de csak akkor, ha már nyugdíjba ment. Nagy ötlet. Megoldhatja a nyugdíjas-kérdést.

* * *

Ugyancsak a beregszászi piac mellett láttam egy kétnyelvű feliratot. Kava nyema — kávé nincs! A felirat nyomtatott volt, sejtetve, hogy a kávéhiány tartós probléma. Nem közömbös, hogy volt alatta egy pótfelirat, csak úgy ceruzával. Ezt egy nemzetiségi önérzetében megsértett szász koma firkanthatta oda. Szövege: Wir haben kein kaffee.

Helyes. Ha már nyema a kava, legalább egyenlő jogokat minden nemzetiségnek!

* * *

Glasznoszty. Egy Jánosiban lakó öreg magyar nevéhez fűződik az alábbi tömör nyilatkozat:

— Negyven évig mondtam, hogy a francba Sztálinnal, de csak magyarul, nehogy az oroszok is értsék. Nagy időket élünk, már oroszul is mondhatom.

* * *

Még egy glasznoszty: Évtizedek után újra feltűntek a község- és utcanevek magyarul. Például a beregszászi Tupaja utca negyven év után ismét Tompa Mihály utca. Az új táblák mindenfelé feltűnnek. Meg is jegyezte egy élelmes magyar: cégtáblafestőnek adom a fiam, az most a divatszakma!

* * *

A legjobb beköpést Volócon hallottam, az ott megcsodált szép faházak egyikének tornácán, az ott lakó nagycsaládos magyartól. A kérdésre, hogy miként szánta rá magát kilenc gyerekre ebben a kis faházban, azt felelte:

— Úgy, hogy csak a ház volt fából, nem én!

* * *

Malomkeréksapkás orosz hadfi, amúgy nagyszöllősi magyar, hozzám lép és így szól: adjon Isten. Mi újság maguknál, épül e a kommunizmus?

...Hát most megmondjam neki?

* * *

Az árak legendásan olcsók. Egy képeslap bélyeggel 10 kopejka, egy ebéd hatvan-hetven kopejka. Műszaki cikkek néha a miénk felébe-harmadába kerülnek. Csak a mosógép drágább. Az az oka állítólag, hogy a pálinkát mosógépben főzik.

* * *

Tiszabecsnél találkoztam az Ideiglenesen Ukrajnában Tartózkodó Nyírségi Bevásárló Hadsereg visszavonuló egységeivel. A gépesített Lada és Trabant alakulatok drótkerítéssel és hullámpalával megrakodva, de fegyelmezetten vonultak vissza Magyarországra.

Végül elbuszoztunk Vereckére megnézni a történelmi hágót. Egyik útitársam átszellemült arccal jött el ő a szorosból és húsz rubelt lobogtatott. Forintért cserélte egy hegyipásztorral a hivatalosnál kedvezőbb árfolyamon. Nekem pedig megdobbant hazafiúi szívem és ott a Vereckei hágónál eszembe jutott a régi nóta, hogy:

Árpád apánk ne féltsd ősi nemzeted
nem vész az el, ha eddig el nem veszett.

Fülöp György

KIMENT A DIVATBÓL...

– Még szűz vagy? Szégyelld magad!

. . . a „barack"

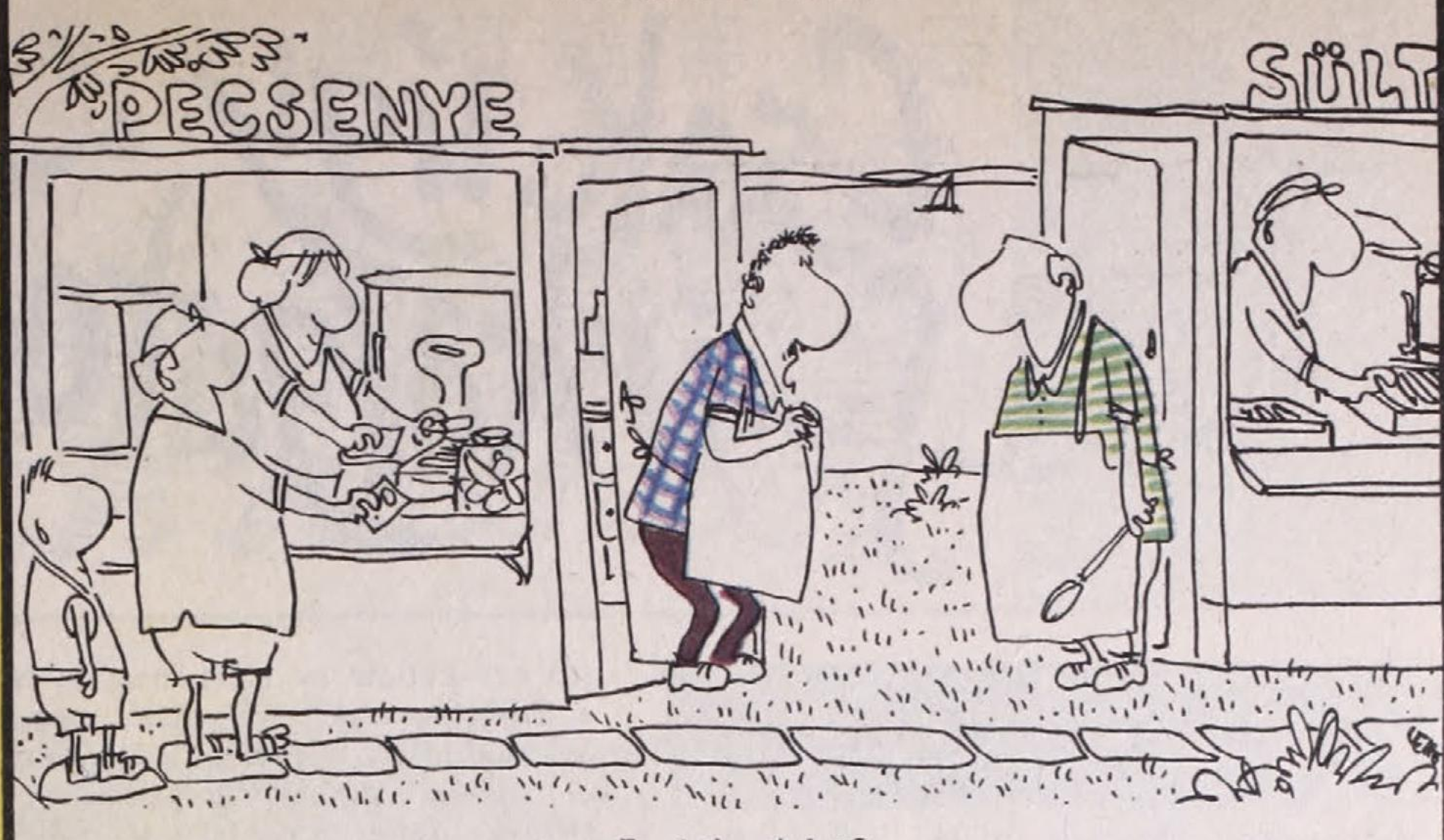
– Ezentúl nagyságám, hármat koppantson a javítani való cipő sarkával az ajtón, mert visszaadtam az ipart.

A HURRÁ-OPTIMIZMUS

TAPASZTALATCSERE

– Fasírtba húst?

A LEÁNYKÉRÉS

– Jó, jó, azért maradjon csak a szekrényben, hátha egyszer megint divatba jön ...

– Szabadság, elvtársak!

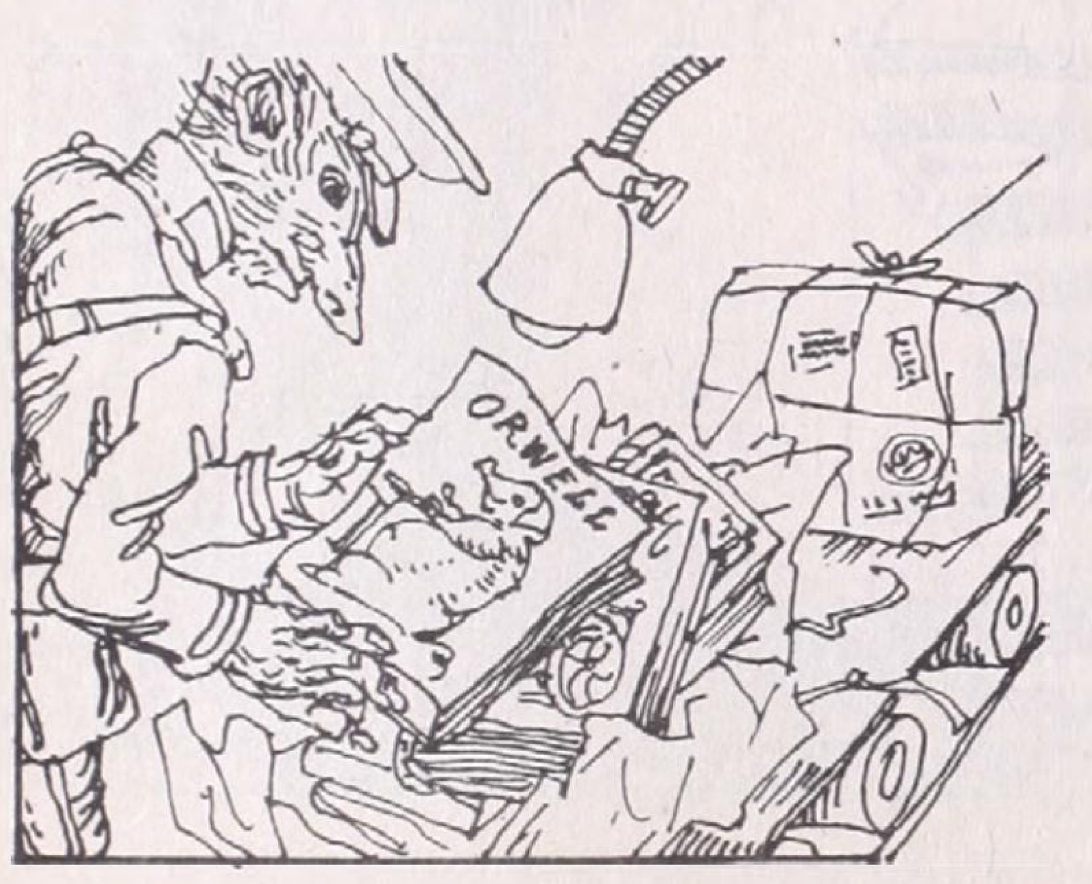
Csak úgy firkálgatok

MINDEN ÁLLAT EGYENLŐ

Mainapság könyvesboltban, aluljáróban, utcai bódékban Koestler, Orwell, Ribakov, Dugyincev, Paszternák és mások művei garmadával állnak. Az eleddig tilos könyvekben könyékig vájkálhat az ember. Bezzeg nem így volt tíz évvel ezelőtt! Kéthetes ösztöndíjjal Dániában jártunk. Megspórolt napidíjunkon mit is vehettünk volna mást? Izgalmas könyveket. Így például megvettük Orwell „Az állatok farmja" (Animal Farm) című kisregényének angol nyelvű példányát. Ösztöndíjasként kaptunk ajándék könyveket is, főleg mezőgazdasági szakmunkákat és a népfőiskolák ismertetését. Ezeket postacsomagban akartuk hazaküldeni, hogy ne kelljen a repülőgépen cipelni. És mivelhogy az „Animal Farm" fedőlapján egy kövér disznó volt, úgy döntöttünk, hogy besúvasztjuk ezt is a csomagba, hátha idehaza a zord ellenőrök állattenyésztési szakkönyvnek nézik.

Illusztrációk: Hegedűs István

Hazaérve meg is kaptuk a csomagot, — csak az Orwell könyv nem volt benne. Hát persze, a cenzúra okosabb, nem azt nézték, hogy disznó van-e a fedőlapon, hanem O, mint Orwell és máris repült a csomagból...

Pár nap múlva jeles emberek társaságában voltunk, én felháborodva szidtam azt, aki a könyvet elkobozta. Hogy van ez? Helsinki szelleme? Eszmék szabad áramlása? Pokolba is, én igenis, akarok Orwellt olvasni.

— Semmi akadálya, — szólalt meg egy tekintélyes férfiú, jogi doktor, fontos beosztásban. — Ne mérgelődjön, nekem megvan az összes Orwell, kölcsönadom magának holnap az „Animal Farm"-ot.

És másnap el is küldte.

LEGYÜNK ÉBEREK

Nem tudom, ezen a héten mi az ábra, de nem is olyan régen még az volt a rend, hogy ha az ember regényt szeretett volna megírni, felkereste a kiadót. A kiadó leíratta vele a születendő regény rövid tartalmát, (az úgynevezett szinopszist) és ezt felküldte a Kiadói Főigazgatóságnak. Az Igazgatóság egy-két-tíz hónap alatt vagy engedélyezte, vagy nem. Ha igen, megköttetett a szerződés. Ezek után az író egy-két-tíz év alatt megírta művét, elvitte a kiadóba, ahol elolvasták, megszerkesztették és felküldték a Kiadói Főigazgatósághoz. Ott elolvasták, vagy nem olvasták el, mindenesetre csak akkor mehetett nyomdába, ha a pecsétet ráütötték. Nomármost, a nyomda egy-két-négy év alatt ki is nyomta a könyvet, de mielőtt az a boltba kerülhetett, a mintapéldányokat fel kellett küldeni a Kiadói Főigazgatósághoz, hogy megnézzék, nem írt-e valamit az ellenség szőrös keze.

Pár évvel ezelőtt Miskolcra kellett utaznom, író-olvasó találkozóra. Aznap reggel felszaladtam a könyvkiadóba. A műszaki osztályon mosolyogva fogadtak. Elkészült az új könyvem, most jött a nyomdából, megnézhetem. Meg is néztem, forgattam, szagolgattam, mint boldog anya az újszülöttjét. Nagyszerű, két példányt magammal vinnék Miskolcra.

— Sajnos, szó sem lehet róla, — így a műszaki osztály vezetője. — Nem jött még vissza a terjesztési engedély a Kiadói Főigazgatóságtól.

— Ember, ne ugrasson! A saját könyvemből! Két példányt!

— Egy negyedet se. Ha kitudódik, kirúgnak az állásomból. Négy gyerekem van.

Négy gyerek nagy érv. Letettem a könyvet.

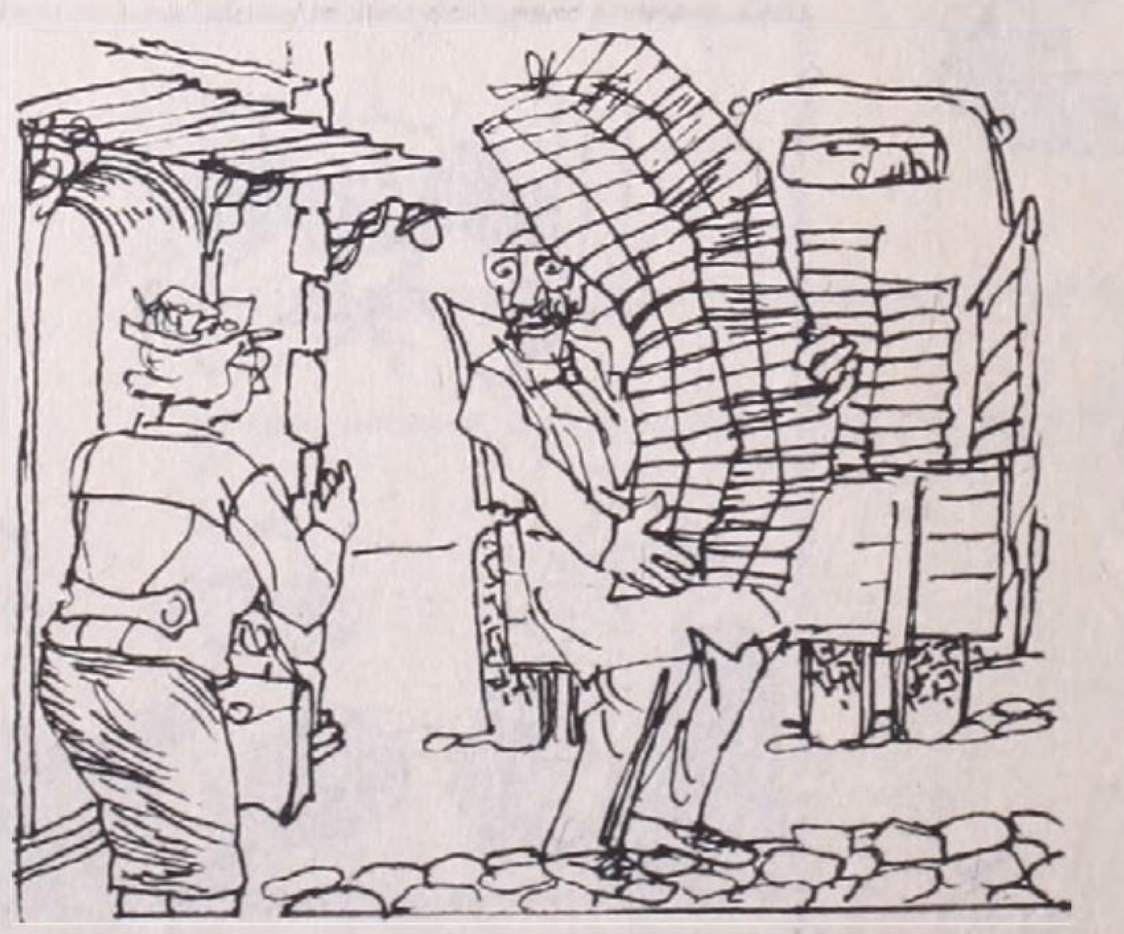
Miskolcon azzal fogadtak, hogy nagy dedikálást csapunk.

— Csapnánk — mondom, — de nincs még forgalomban.

A propagandista nevetett. Hogy-hogy nincs? Ezer példányunk van.

Aznap hajnalban teherautót küldtek a távoli város nyomdájába, egy üveg konyak a raktárosnak, és itt az ezer könyv.

Két nap múlva a Kiadói Főigazgatóság kegyeskedett engedélyezni a könyv árusítását.

EGYSZERŰ

Barátaink utazni készültek. Határon túlra tudvalevően csak négyszáz-négyszáz forintot szabad kivinni. Ámde hazaérkezésükkor több pénzre lesz szükségük. Ugyanis katona fiuk a Dunántúlon szolgál, és útban hazafelé meg akarják látogatni. Ez azt jelenti, hogy benzinpénz is kell, valahol meg is kell szállni, kolbászt, süteményt, ezt-azt vinni is kell a gyereknek — nehezen futja mindez nyolcszáz forintból.

Mi sem egyszerűbb. Forintcsekket kell váltani.

Bementek a legközelebbi OTP-be, ahol közölték, hogy forint úticsekket csak az erre kijelölt fiókokban kapni.

Megkeresték a kerületben illetékes fiókot. Forintcsekk? Ugyanott adják ki, ahol a devizát. Közel kétórás sorbanállás után megtudták, hogy hazamehetnek az útlevélért, mert anélkül nincs forintcsekk. Más nem hiányzik, mint hogy valaki forintcsekket vált, azután meggondolja magát és csak Berettyóújfalura utazik.

Harmadik nekifutásra minden sikerült. Sorbaállás is, forintcsekk kiváltás is. A csekk hat hónapig érvényes. Vagyis, aki befizeti, annak a pénzét az OTP egy-két-hat hónapig használni fogja. És mit gondolnak, mennyi kamatot ad rá? Egy huncut vasat se. Nem bizony. Hanem ezer forintonként húsz forintot kell érte fizetni.

Ha új pályát választhatnék, csak OTP-nek mennék.

MEGNYUGTATÓ

Öt tojást feltettem főni, forrt, kislángra tettem, nyugodtan otthagytam, bementem a szobába humoreszket írni. Egyszerre füst, bűz, rémség, odaégett a tojás, tönkrement a fazék. Mit csináljak? Egy másik fazékban feltettem másik öt tojást, megvártam amíg forrt, kislángra tettem, de minek strázsálnám? Bementem a szobába humoreszket írni. Égszakadás, földindulás, füst, korom, pernye, éktelen bűz. Tönkrement az öt tojás is, a fazék is.

Férjem elkeseredetten állt az ajtóban.

— Az istenért, mit művelsz? Negyven éve mindig ezt csinálod.

— Kő esett le a szívemről — válaszoltam —, már attól féltem, azt mondod, hogy szenilis vagyok. De ha már negyven éve csinálom, akkor csak rossz szokás.

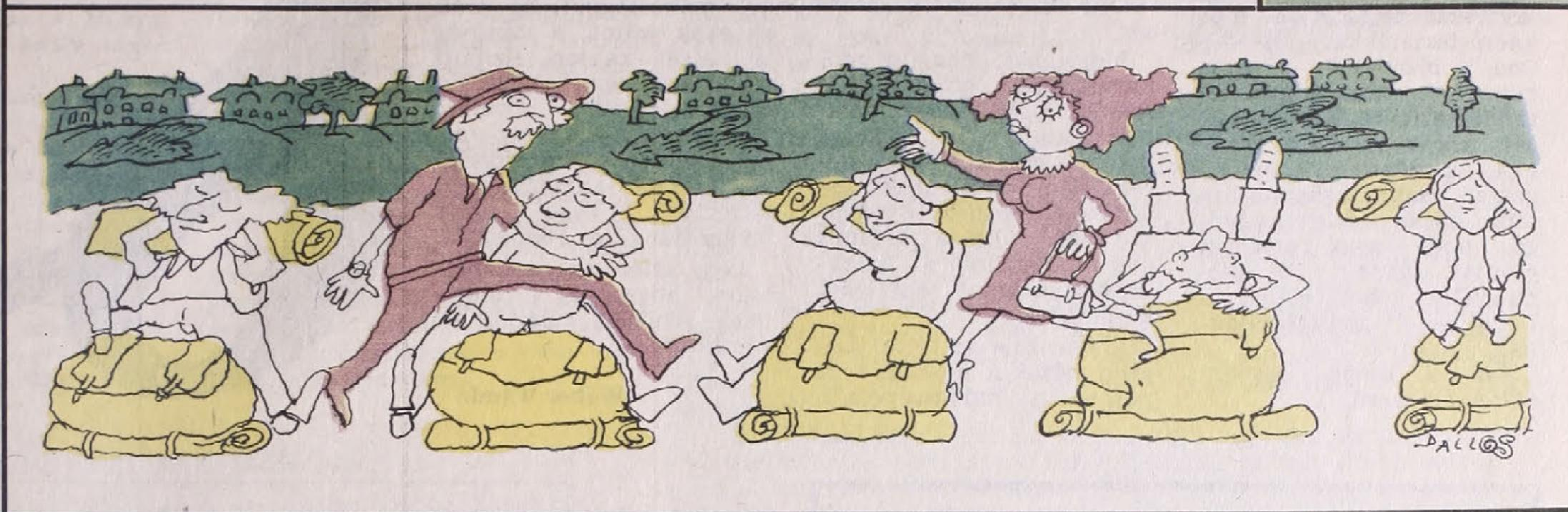

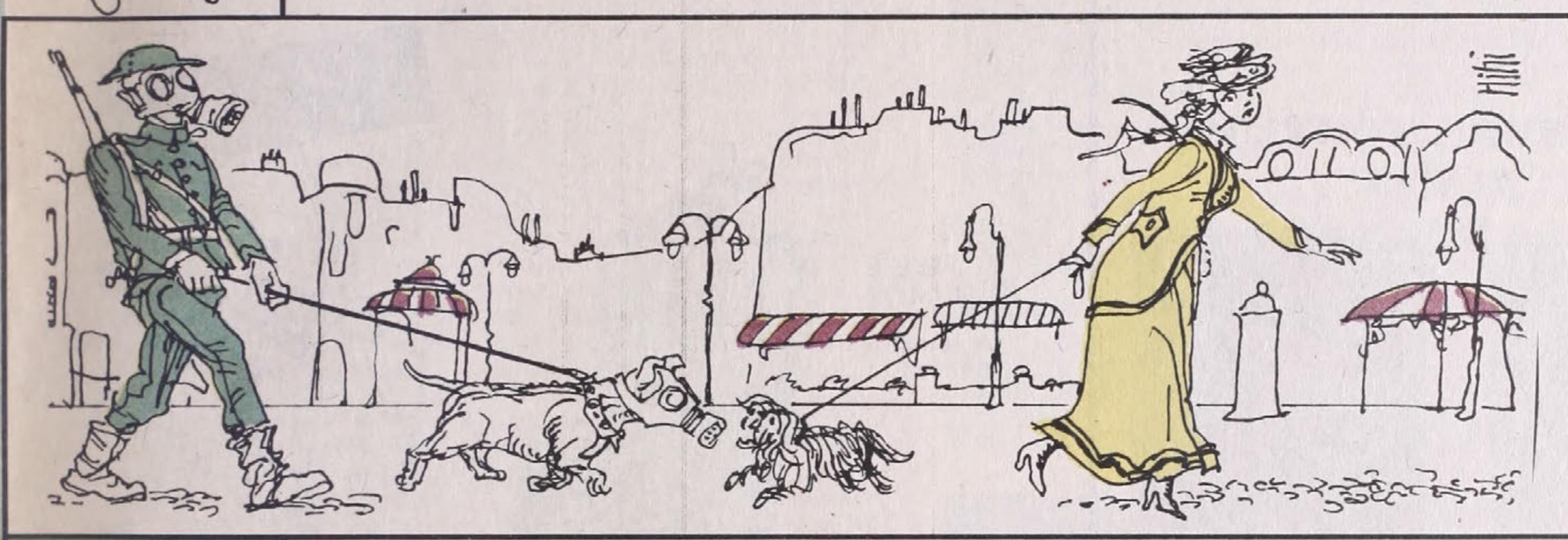
Fehér Klára

BALÁZS-PIRI,
VÁRNAI,
DALLOS,
HEGEDŰS,
FÜLÖP,
LEHOCZKI

MÓKAVÁLLALÓK

A kópé kereslet—kínálat alakulása kedvező. Bizonyíték az alábbi hirdetés: „Zártkörű rendezvényeinkre hangulatcsináló mókamestert felveszünk."

Ezt is megértük. Aggodalomra semmi ok: még javarészt feltáratlan mókaerő-tartalékkal és — íme a bizonyíték — gyarapodó mókaigényekkel rendelkezünk. Lám-lám a zárt körök hahotára vágynak, viccmesteri bolondozással csapnák agyon az időt. Mindenesetre kedvező, hogy nem egymást csapják agyon... Ez példaértékű lehet ebben a búval bélelt nyitott világban.

Ám a dolog mégsem olyan egyszerű. Tudvalévő, hogy a zártkör azon tagok mértani helye, amelyek egy ponttól a Központtól egyenlő távolságban vannak. Namármost. Profi incselkedő mókamesterként igen-igen zavarna ez a tény. Mi van, ha mókacsinálás közben lakatot kell tenni a számra? És a zárt légkörben kapok egyáltalán levegőt? Mi van, ha csukott fülekre talál a slusszpoén?

Oda a jó mókalehetőség.

Ideje már, hogy a mókamesterek érdekeit is szárnyai alá vegye valahol, valaki. Ne csak az úszómesterek, házmesterek, és a mesterszakácsok érdekeit védjék! Manapság egy magára valamit adó mókavállaló az érdekképviselet iránt sem lehet közömbös.

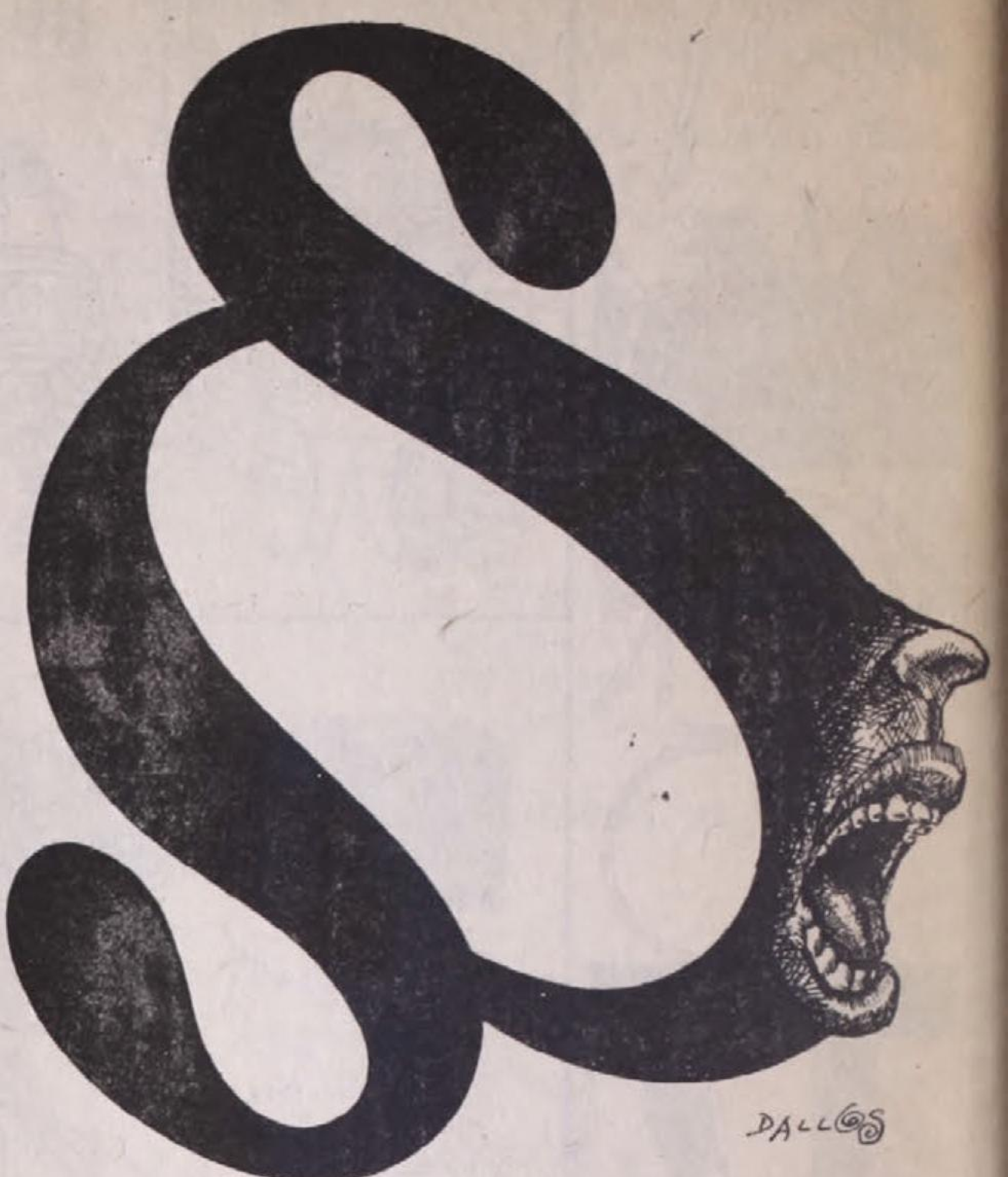
Ennek fele se tréfa! Legyen közös a mókaterv és pontos a mókaszervezés. Legyen heccmesteri bértarifa és ne legyen nevetséges a mókabér. A népünkben felgyülemlett mókaerő-fölöslegünkkel csodát művelhetünk. Ha sikerül dűlőre vinni a dolgot! Mókabrigádok járják majd a várost és mindenki odaadja és megkapja a magáét.

Ez lesz az emberközeli mókásmozgalom.

És a jövő? Hogyan ismerik majd el a sok-sok évi mókásságot? Ne csak az évek száma, a minőség is helyet kapjon. Szilárd meggyőződésem, hogy a mókaintenzitás növelése nagyon fontos. Hogy minél kevesebb ráfordítással, minél harsányabban röhögjünk. Hogy majd meghaljunk a röhögéstől.

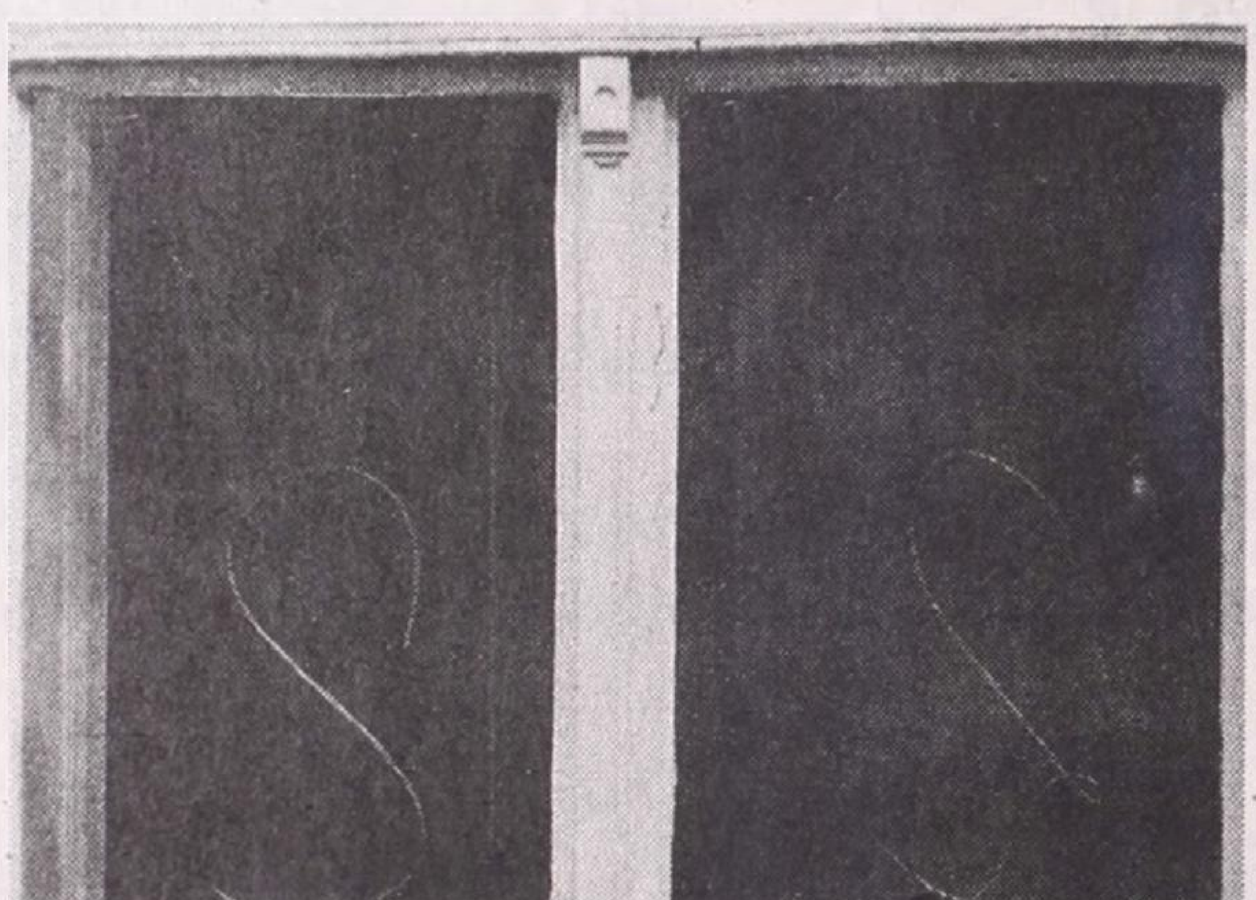
Meg aztán az sem mellékes, hogy ezt a nagy-nagy röhögést túléljük — valahogy.

Wéber Tünde

FOTÓSAROK

ABLAKBAN TÖRTÉNŐ ALVÁS

Kanadai tudósok kimutatták, hogy az ablakban történő alvás jóval egészségesebb, mint a kocogás, vagy a fogyókúra. A kutatások ugyanakkor arra is fényt derítettek, hogy az ablakban alvók között száz lakosra vetítve kevesebb az alkoholista, a bűnöző és az írástudatlan, az ablakban alvó munkanélküliek pedig jóval hamarabb találnak munkát, mint azok, akik padokon, vagy a híd alatt térnek nyugovóra.

Bár az ablakban történő alvás az életkort is jelentősen meghosszabbítja, a tudósok arra is felhívják a figyelmet, hogy mindez csak csukott ablakra érvényes: a nyitott ablakban szundikáló ember könnyen megfázhat a huzattól, sőt, még a kiesés veszélye is fennáll.

(Figyelem: ajtóban ne aludjunk, mert átesnek rajtunk!)

efespé

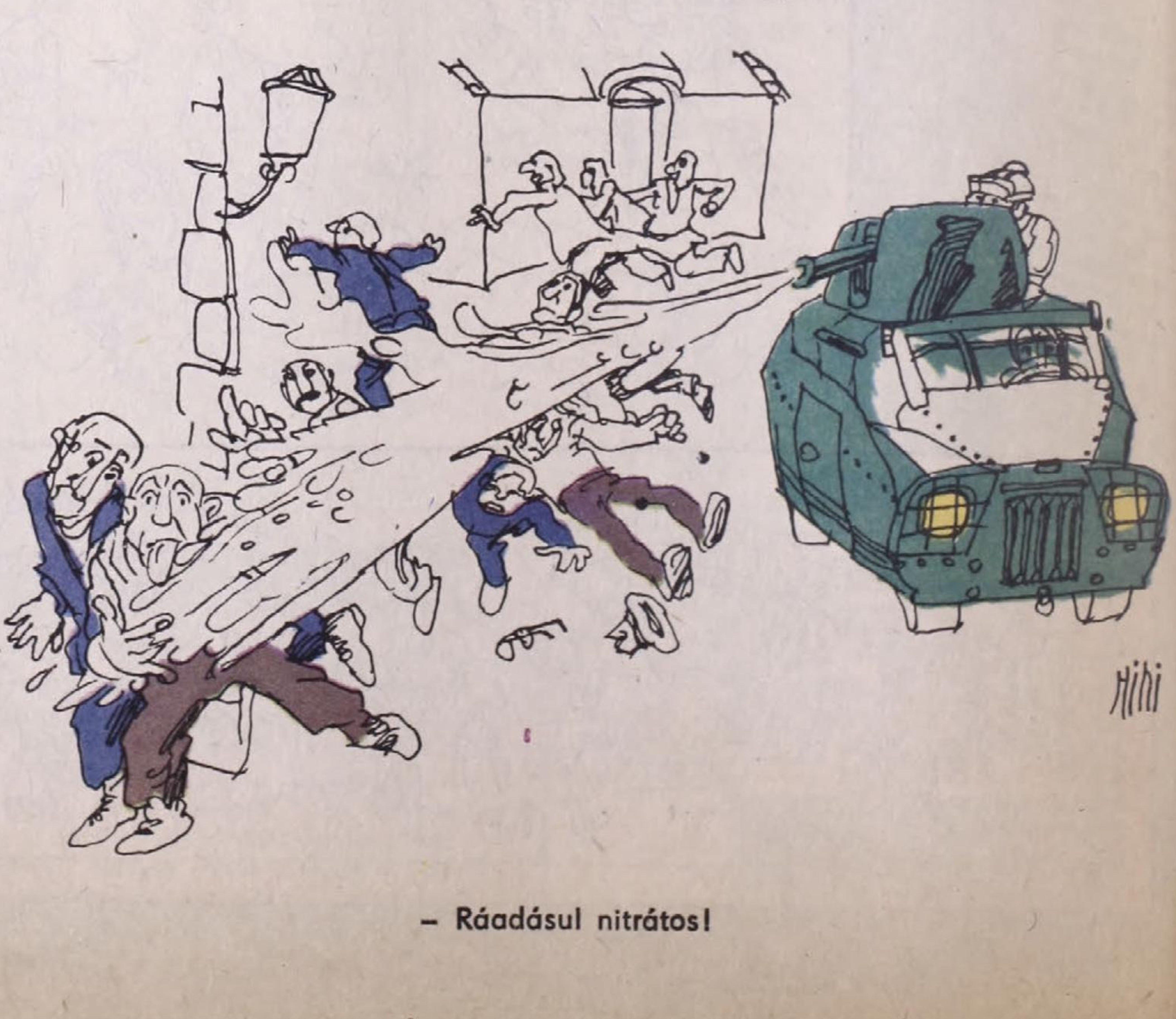
(T. Balogh László felvétele)

FEKETE HUMOR

A létminimum alatt

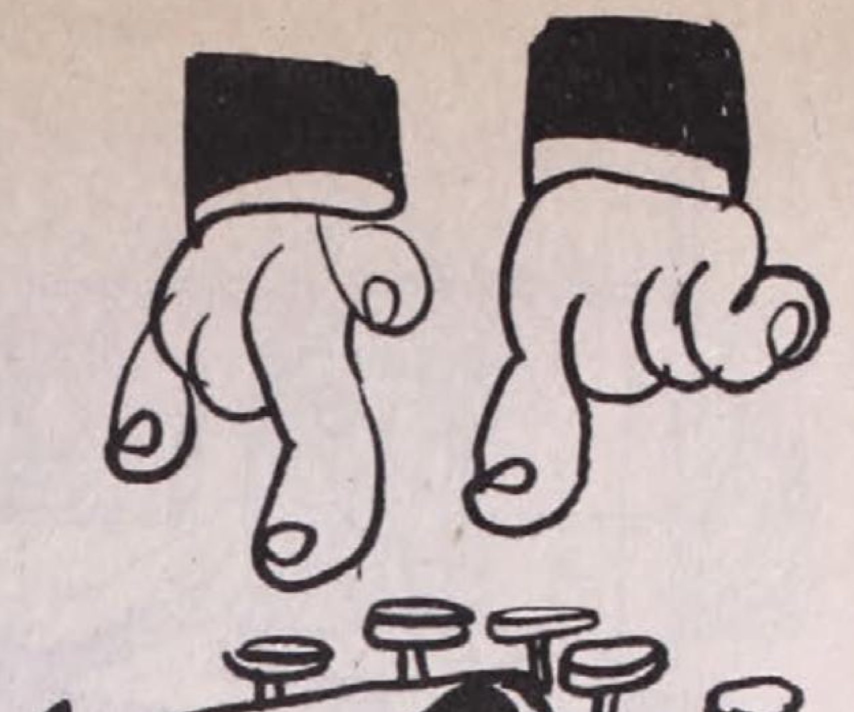

VÍZÁGYÚ

– Ráadásul nitrátos!

AZ OLVASÓ ÍRJA

Bolhapiac

KERESNEK: Ping-pong asztalt; — Kerékpárt; — A Burda német nyelvű, ez évi márciusi számát; — Szobabiciklit; — Aranyhörcsög fiút vagy lányt, esetleg házaspárt; — Koncz Zsuzsa eddig megjelent összes lemezét.

KÍNÁLNAK: 40 db könnyűzenei lemezt; — Sanyo kazettás magnót, alkatrésznek; — 16 mm-es filmfelvevőgépet; — Orion 60 típ. jó állapotban levő fekete-fehér tévét; — Evig 3 kw/1440, 380 V, 6,8 A-es villanymotort.

CSERÉLNEK: 27 éves, 407-es Moszkvicsot sok alkatrésszel műszaki cikkre, megegyezés szerint; — Evig 3 kW/1440, 380 V, 6,8 A-es villanymotort elektromos grillsütőre vagy turmixgépre; — 22 levelű óriás filodendront 6 személyes porcelán étkészletre; — 250 köbcentiméteres ETZ motorkerékpárt bármilyen go-kartra vagy Robi 55-ös kismotorra; — Zenit automata fényképezőgépet két sétálómagnóra, írógépre vagy megegyezés szerint bármire; — Megegyezés szerint bármit terráriumba való bármilyen (nem óriás) hüllőpárra.

Kérjük olvasóinkat, hogy Bolhapiac rovatunkban csakis szerényebb értékű portékákat keressenek-kínáljanak.

Az ajánlatokat, kívánságokat továbbra is levélben kérjük, pontos címmel, ha van, telefonszámmal. A közhírré tétetett holmik után munkanapokon 9 és 12 óra között a 188-411-es telefonszámon, a 909-es melléken lehet érdeklődni.

A SOKOLDALÚ SZÉKHÁZ

Valami elkezdődött az országban: hasznos célra próbálják igénybe venni a büszke és eleddig megközelíthetetlen székházakat. Van, amelyik orvosi rendelővé, van, amelyik iskolává avanzsált.

Meggyőződésem, hogy ezzel korántsem használtuk ki a lehetőségeket. Íme néhány példa a lehetséges variációk közül:

Fényképész műterem. A kisebb előadótermeket lehetne erre használni. A fényképeszkedő családok arcára a mosolyt néhány korábbi előadás magnótekercsének lejátszásával lehetne elécsalogatni.

Cipészműhely: Nem lenne hiány szaktudásban, hiszen jó néhány embernek kötöttek útilaput a talpára, sőt, volt akinek hátra is kötötték a sarkát!

Fogyókúra szalon. Kisnyugdíjas veteránok tartanának — önmagukkal illusztrált — előadást a napi egyszeri étkezés hatásáról.

Olvasóterem. A Bizalmasnál is bizalmasabb és a belsőnél is belsőbb használatú jelentések halmaza bő és tartalmas szórakozást nyújtana.

Parkolóház. A legjobb hely lenne valamennyi között. Hisz itt lehetett a leghosszabb ideig büntetlenül, sőt, magas javadalmazásért parkolni.

Bábszínház. A paraván előtt hol az egyik, hol a másik apparátus adná elő magánszámát.

Foci-suli. Gyertek emberek labdának, mi majd játszunk veletek!

ifj. Dobozy Imre
Sárvár

A FÉMJELZÉS FÉMJELEZ

Ez évi 14. számunkban „Az is baj, ha fénylik?!" címmel jelent meg özv. Tischl Lajosné budapesti nyugdíjas levele, amelyben a következőket írta le: Szerette volna eladni dédanyjától származó Rákóczi-dukát aranyból készült medálját. A Bizományiban azzal tanácsolták el, hogy aranypénzt csak a Nemzeti Bank vásárolhat.

A bankból visszaküldték a Bizományihoz, mert hogy ez a dukát már nem pénz, hanem ékszer. Az aranyfelvásárlóban kiderült, hogy nincs benne az állami aranyjel. Újabb címet kapott, ott azonban közölték vele: magyar állampolgár 10 éve nem tarthat magánál hitelesítetlen aranyékszert.

Kérdése az volt: pénz vagy ékszer a dukát?

A Pénzügyminisztériumtól az alábbi választ kaptuk:

Magyarországon 1867 óta törvény, törvényerejű rendelet és pénzügyminiszteri rendelet írja elő a belkereskedelmi célra gyártott, forgalmazott vagy ebből a célból külföldről behozott nemesfémtárgyak minőségi kötelemnyeit. A jogszabályok kötelezővé teszik a fémjel alkalmazását a minőség szavatolása céljából. A birtokban tartásra nem vonatkozik a fémjelzési kötelezettség.

A ma is hatályos [11/1965. (VIII. 3.) PM sz.] rendelet 16. paragrafusa (5) bek. szerint: „A magánszemélyek a tulajdonukban levő, fémjelzetlen nemesfémtárgyat fémjelzésre bármikor bemutathatják". Ezt az előírást 1971-ben kiegészítették: „Külföldi eredetű nemesfém tárgyaknál — ha a bemutató a vám lefizetését vagy a vámmentességre való jogosultságát nem igazolja — a fémjelzési illetékkel egyidejűleg ki kell fizetni a nemesfémtárgy után járó vámot is."

Az előzőekben vázolt előírásokból következően, ha egy nemesfémtárgyban nincs benne a magyar fémjel, akkor az az esetek többségében vagy külföldről, vagy nem legális ipari-kereskedelmi forrásból származik.

Mivel alapvetően vámszabály érvényesítéséről van szó, megfelelő felvilágosítás vagy a vámkötelezettség egyedi elbírálása céljából a vámhatósághoz kell fordulni.

Szabó Miklós
osztályvezető

Sajnos

S. J. Budapest — Ön lassúnak tartja a kibontakozás ütemét, a gyorsabb fejlődés érdekében több előremutató javaslatot tesz, ezek közül teszünk közzé néhányat: „Az ország vezetőit a gyors cselekvés érdekében át kell költöztetni Újpalotára, másfélszobás sötétkonyhás lakásba. Egy miniszteri fizetés négyezer forint lenne, amiből 2000 a lakás rezsije, négyszáz forint kötelező gyógyszerbefizetés, a többit szabadon lehet a családra költeni. Áramot a bicskei erőmű, gázt az Adria-vezeték adna..."

V. L. Dévaványa — Szójátékait köszönjük, a legsikerültebbeket megosztjuk a Ludas olvasóival: „Kisnyugdíjas panasza: Úgy döntöttek a hatalmasok, — /Nekem egy hétre hat alma sok; Ezen a konzerven van már hat ár, / Hát nem tudják ezek, hol a határ?"

T. L. Lakitelek — A barna nadrág tragédiája című elbeszélő költeményének első sorait közöljük: „A minap, hogy hazaértem, / Azt mondja a feleségem, / Laci kérlek, / Szedtem néhány virágot, / Húgocskádnak névnapja van, / Vidd el neki, / Örülni fog, meglátod" A vers még sok tanulsággal szolgál, ám ezek közlésétől helyhiány miatt sajnos el kell tekintenünk.

I. T. Budapest — A patkány című hat versszakból álló művének első strófáját osztjuk meg a költészet szerelmeseivel: „A szomszédból, bizony onnan / Patkányodu bűzlik onnan / Bűze ide csak-csak átszáll / Volt már mikor itt-benn mászkált"

B. A. Cigánd — Olvasónk nagy fába vágta fejszéjét, lapot kíván alapítani, Magyar Nyomor címmel. A levelében leírt tervezet szimpatikus, az pedig kifejezetten előnyére válik, hogy teszt is van benne, többi között ilyen kérdésekkel: Ki a hibás? a) Mások, b) Néhai X. Y., c) Mi(?)

R. T. Szolnok — Gratulálunk, Ön megnyerte a barátjával kötött fogadást, Farkas Vladimir valóban nem volt a Ludas Matyi munkatársa.

efespé

tücsök és bogár

„Az első menetben csak tapogatózás folyt..."

(Beküldte Szádeczky-Kardos György)

befejeződött az ideiglenes hazánkban állomásozó szovjet déli hadseregcsoport 13. gár-

Jóságos ég, már megint népvándorlunk?!

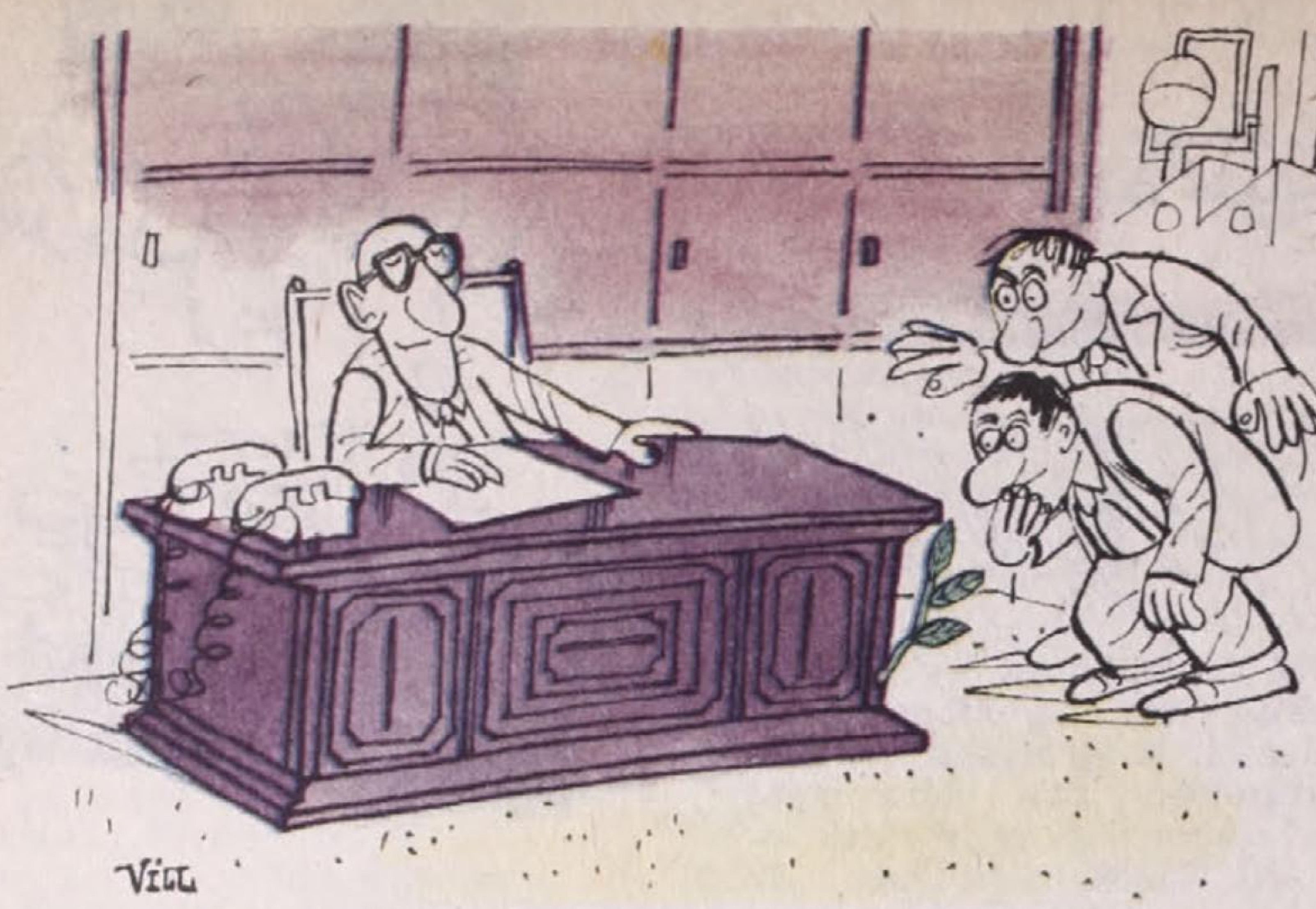
(A Dunántúli Naplóban fedezte fel Nagy Attila, pécsi olvasónk)

kezdődött, posztkádáriánus arculattal. Tovább él és működik a gazdaságban a kétféle reprodukciós logika: az etatista redisztribució és piaci orientáció. Ennek

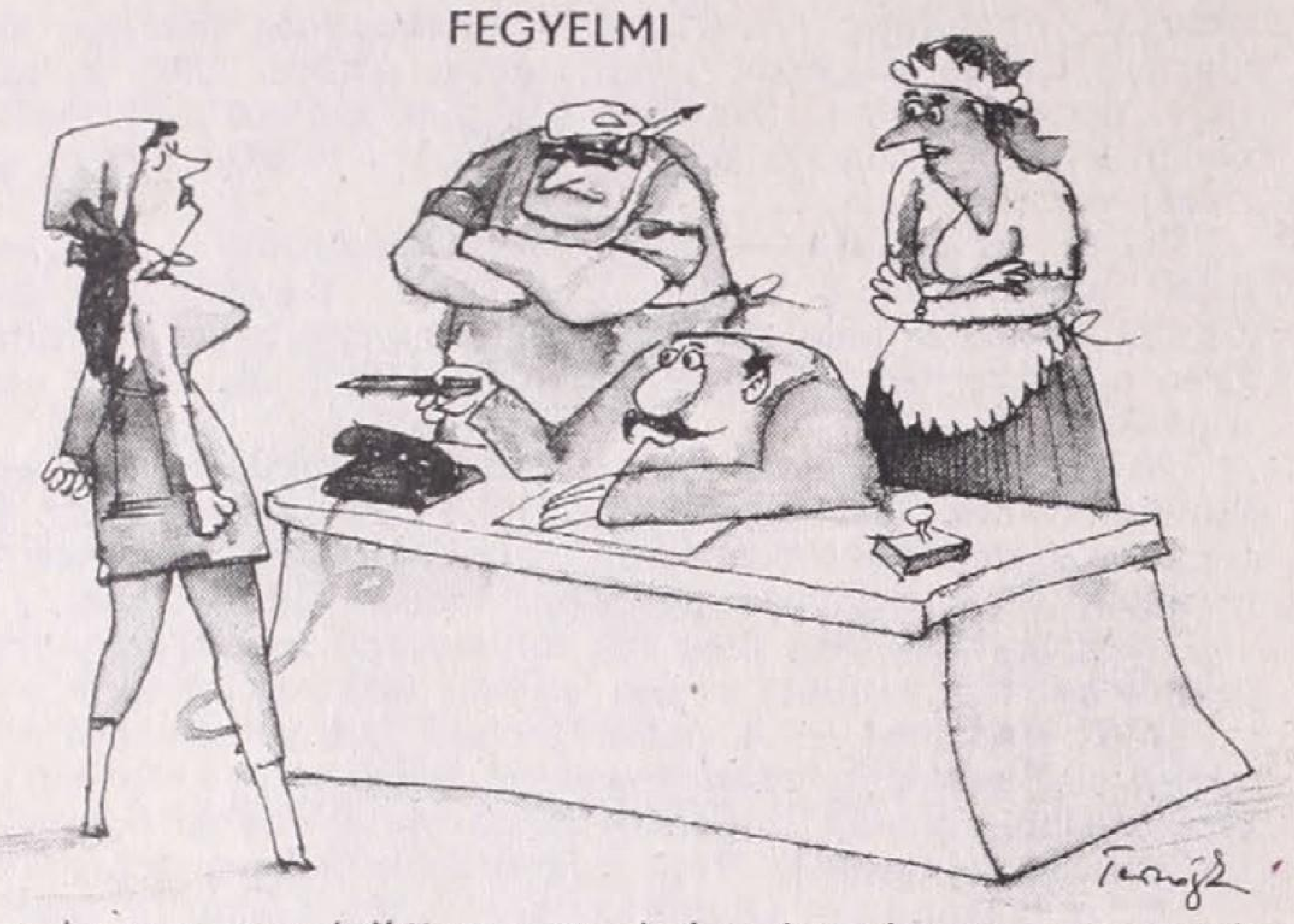
Ja értjük mi, ha meg tetszik magyarázni!

(A Magyar Nemzetből nyírta Újváry Dániel)

MEGÚJULÁS

FEGYELMI

– Igaz, hogy maga lelkiismereti okokra hivatkozva megtagadta az árazópisztoly használatát!?

TRIBÜN

Ed Dusault meddő kérdése a Reader's Digest hasábjain:

— Ha az evolúció valóban folyamatos, miképpen lehetséges, hogy a jégkorong kapusok még mindig csak két kézzel születnek?

* * *

Franklin P. Jones bölcs mondása a Quote Magazine-ből nem kizárólag tornászok számára:

— Nincs nehezebb gyakorlat, mint elegánsan leszállni a magas lóról.

* * *

Ha egy menedzser öntudatos...

Tommy Lasords, a Dodgers főnöke nyilatkozta:

— Senkinek sem kellett kijelentenie, hogy Gregory Peck nagy színész. Senkinek sem kellett kijelentenie, hogy Frank Sinatra nagyszerű énekes. Senkinek sem kellett kijelentenie, hogy Gina Lollobrigida szép nő. Senkinek sem kellett kijelentenie, hogy én jó menedzser vagyok.

* * *

Yogi Berrát, a baseball egykori csillagát egyaránt ismerték remek gömbérzékéről és nem túlságosan éles eszéről. Az utóbbit igazolja a következő aranymondása:

— Ha látod a labdát, mindig jobban megítélheted, hogy hol is van.

Rejtő Jenő hozzátette volna: és ez egy nagy igazság.

* * *

Osztrák lesiklók edzőtáboroztak Peruban. Egyikük a következőket írta haza:

— Itt a hegyen olyan hideg van, hogy a bennszülöttek az orrukat sem merik kidugni. Három állapotos nő már a tizenegyedik hónapban van.

(p. p.)

FEJEDELMI NŐ

című rejtvényünk helyes megfejtése:

— Ó nem, barátom. Ha nem volna bajusza, hasonlítana Napóleonra.

300-300 forintot nyert:
Turi Tibor, Zirc, Kilián út 6/a. 8420.
Lakos Ernőné, Bp. Törökőr u. 28/b. 1145.
Kákonyiné Koncz Mária, Nagykáta, Lovas u. 9/a. 2760.

A nyereményeket postán küldjük el.

A KORZÓN

Két férfi sétálgat a korzón, nézegetik a csinosabb hölgyeket és szakértői megjegyzésekkel szórakoztatják egymást.

Az egyik lelkesen mondja:

– Nagyon szép nő ez az Olga!

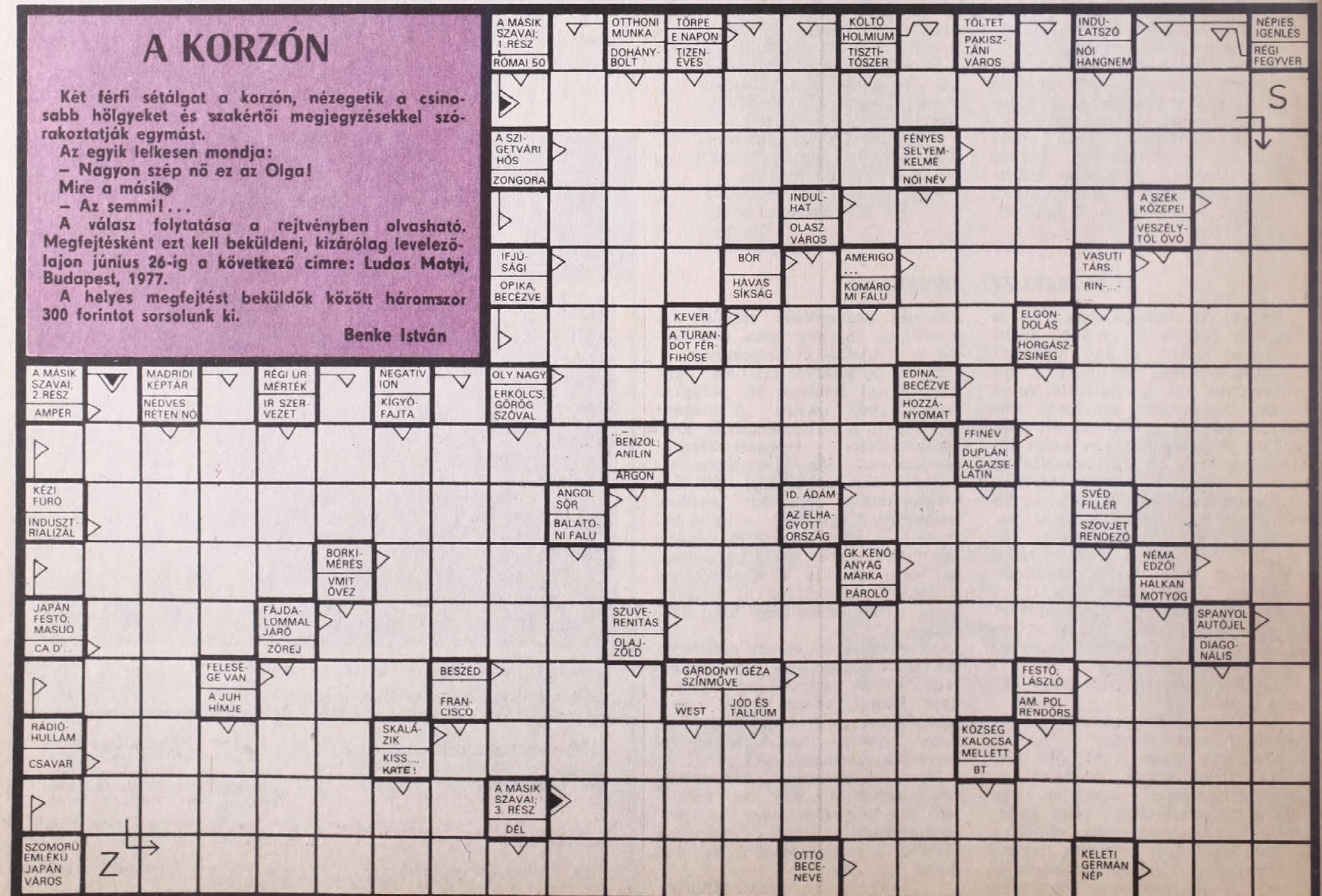
Mire a másik:

– Az semmi! ...

A válasz folytatása a rejtvényben olvasható. Megfejtésként ezt kell beküldeni, kizárólag levelezőlapon június 26-ig a következő címre: Ludas Matyi, Budapest, 1977.

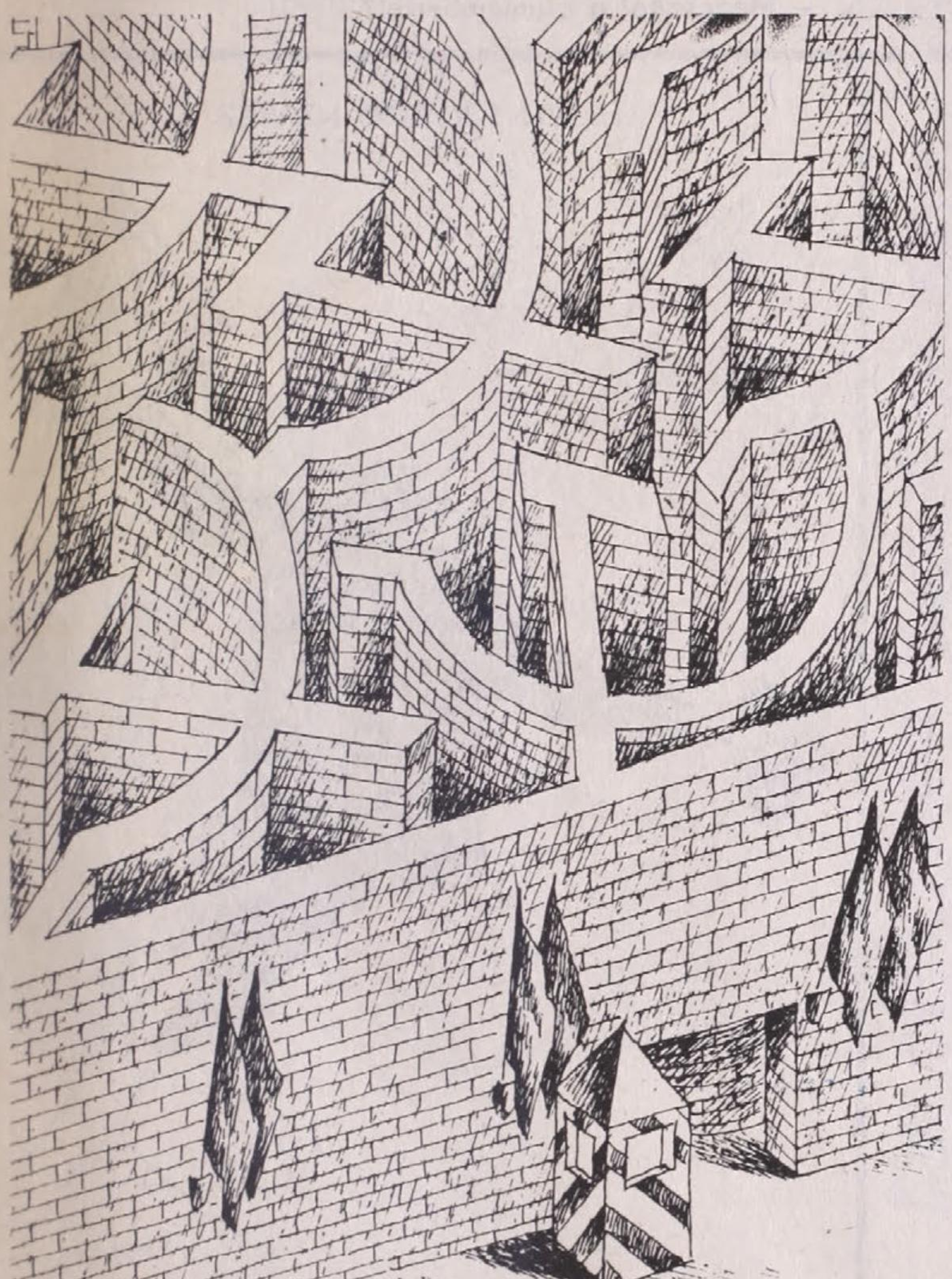
A helyes megfejtést beküldők között háromszor 300 forintot sorsolunk ki.

Benke István

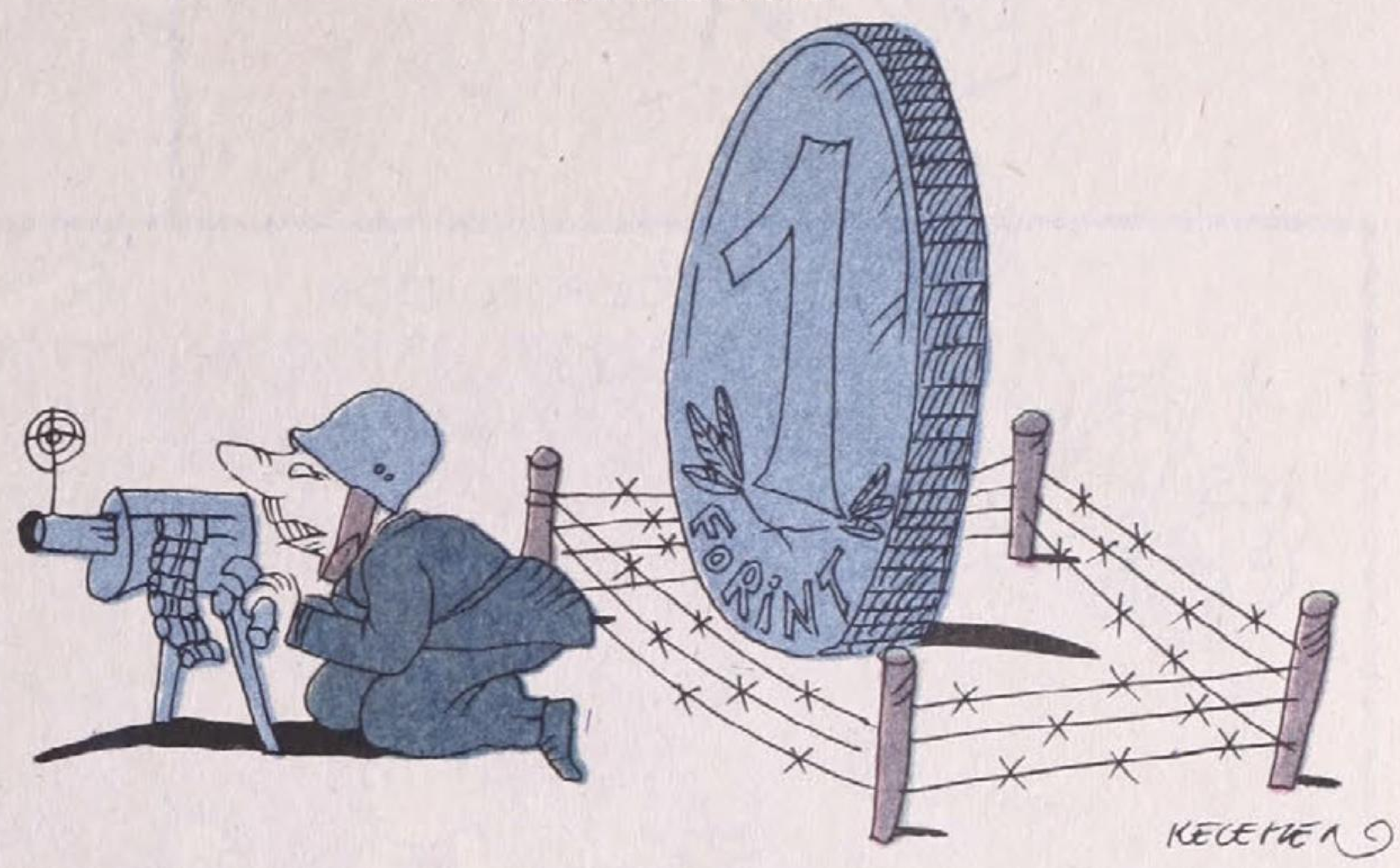
LABIRINTUS
Vlagyimir Hahanov, szovjet karikaturista rajza

JÁTÉKTEREM

A FORINT VÉDELME

Ludas Matyi

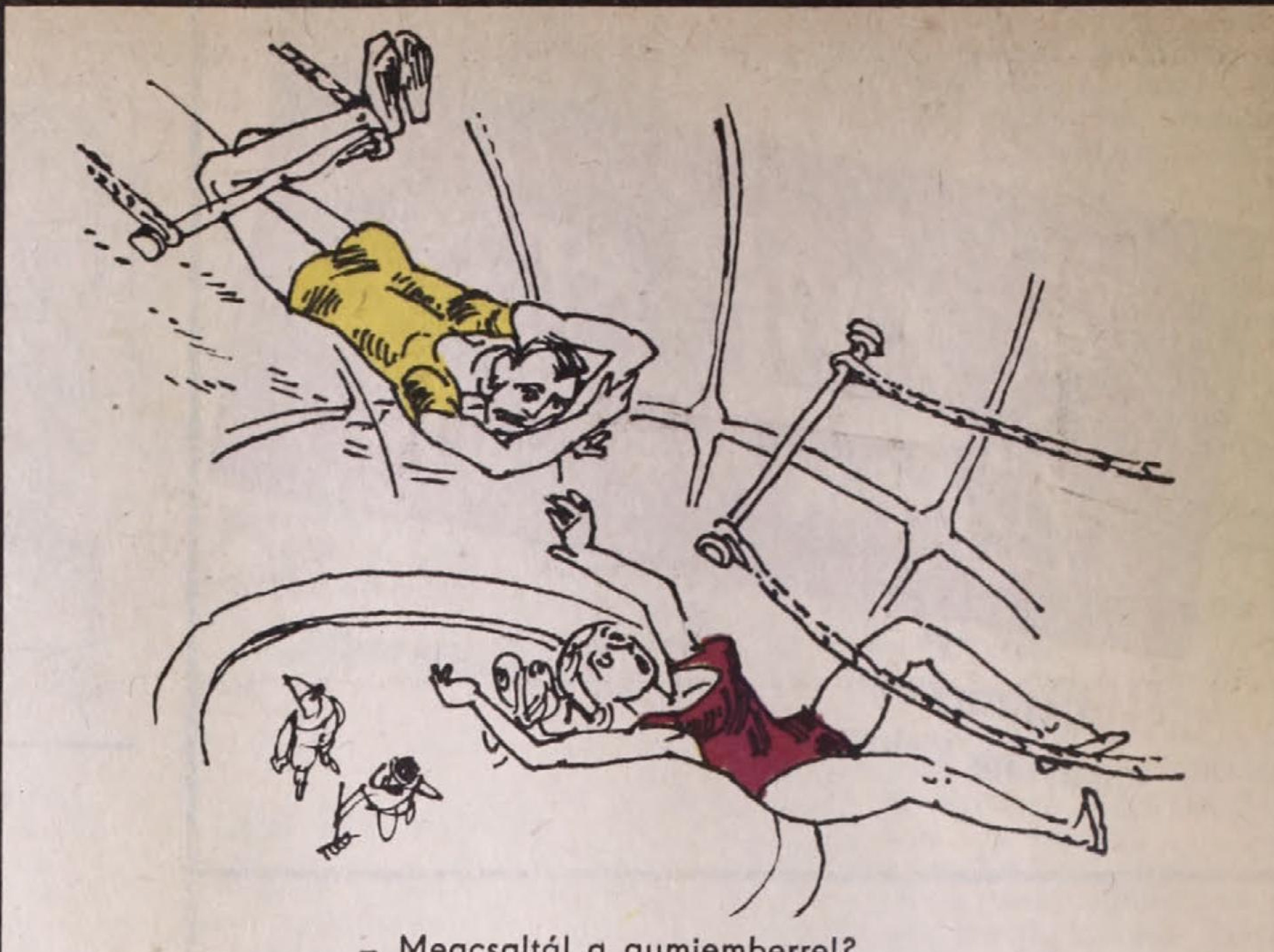
Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14. 1977
Telefon: 188-411
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII.,
Blaha Lujza tér 3. Telefon: 382-399, 384-300

SZATIRIKUS HETILAP Felelős kiadó: VÁGNER FERENC vezérigazgató
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely hírlapkézbesítő postahivatalnál, a Posta hírlapüzleteiben és a Hírlap-előfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR) Budapest XIII., Lehel u. 10/A 1900, közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a HELIR (tel.: 128-860) 215—96 162 pénzforgalmi jelzőszámra. Előfizetési díj egy hónapra 25 Ft, negyedévre 75 Ft, egy évre 300 Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában, rotációs ofszeteljárással
89.2308/25-66-22
Felelős vezető: GRASSELLY ISTVÁN vezérigazgató
HU ISSN 0134—0611
Beküldött kéziratokat, rajzokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

KÉSZ CIRKUSZ

– Megcsaltál a gumiemberrel?

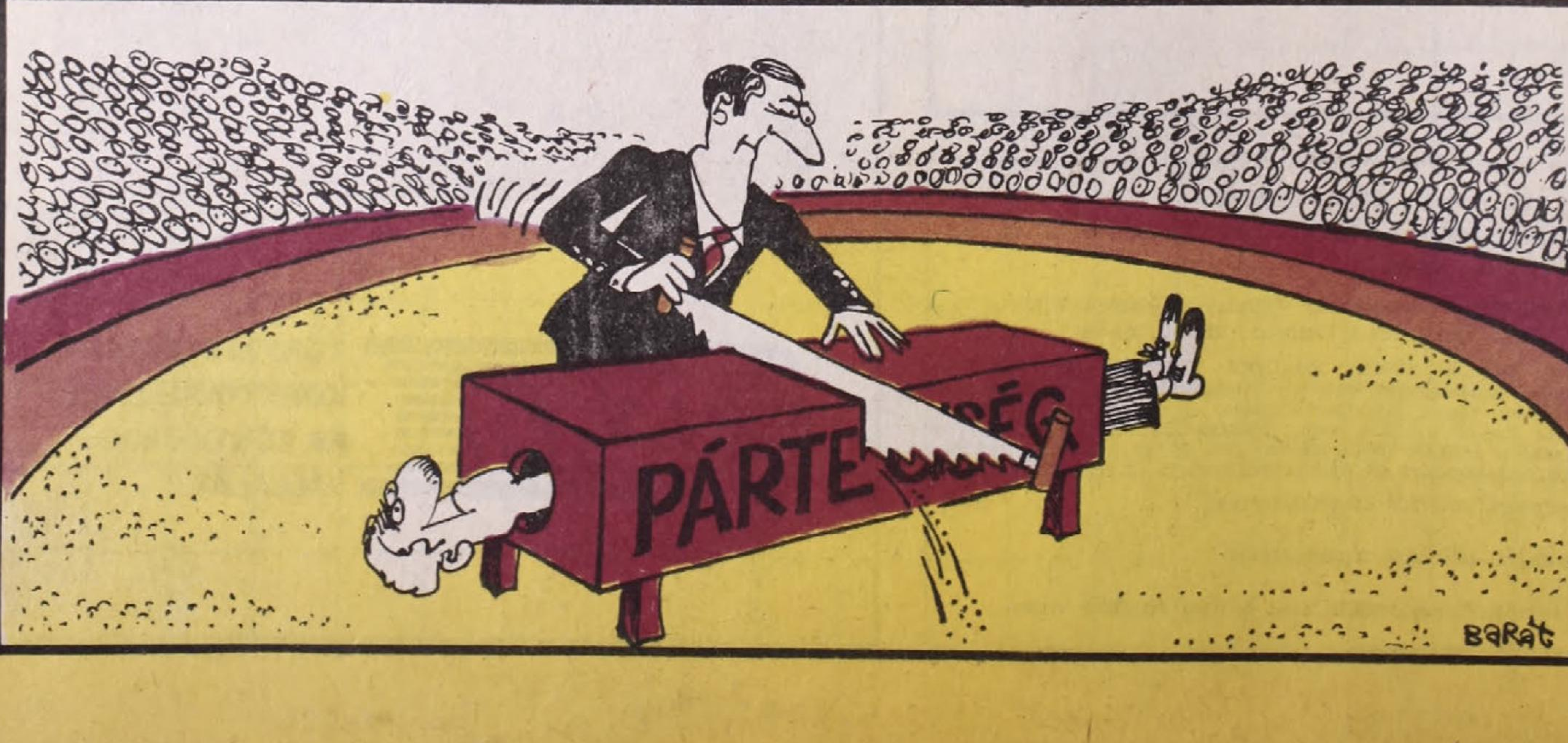
A POLITIKAI PORONDON

– Még mindig nem akarja tudomásul venni, hogy megbukott . . .

EGYENSÚLYOZÓ MŰVÉSZ

PEREG A DOB . . .